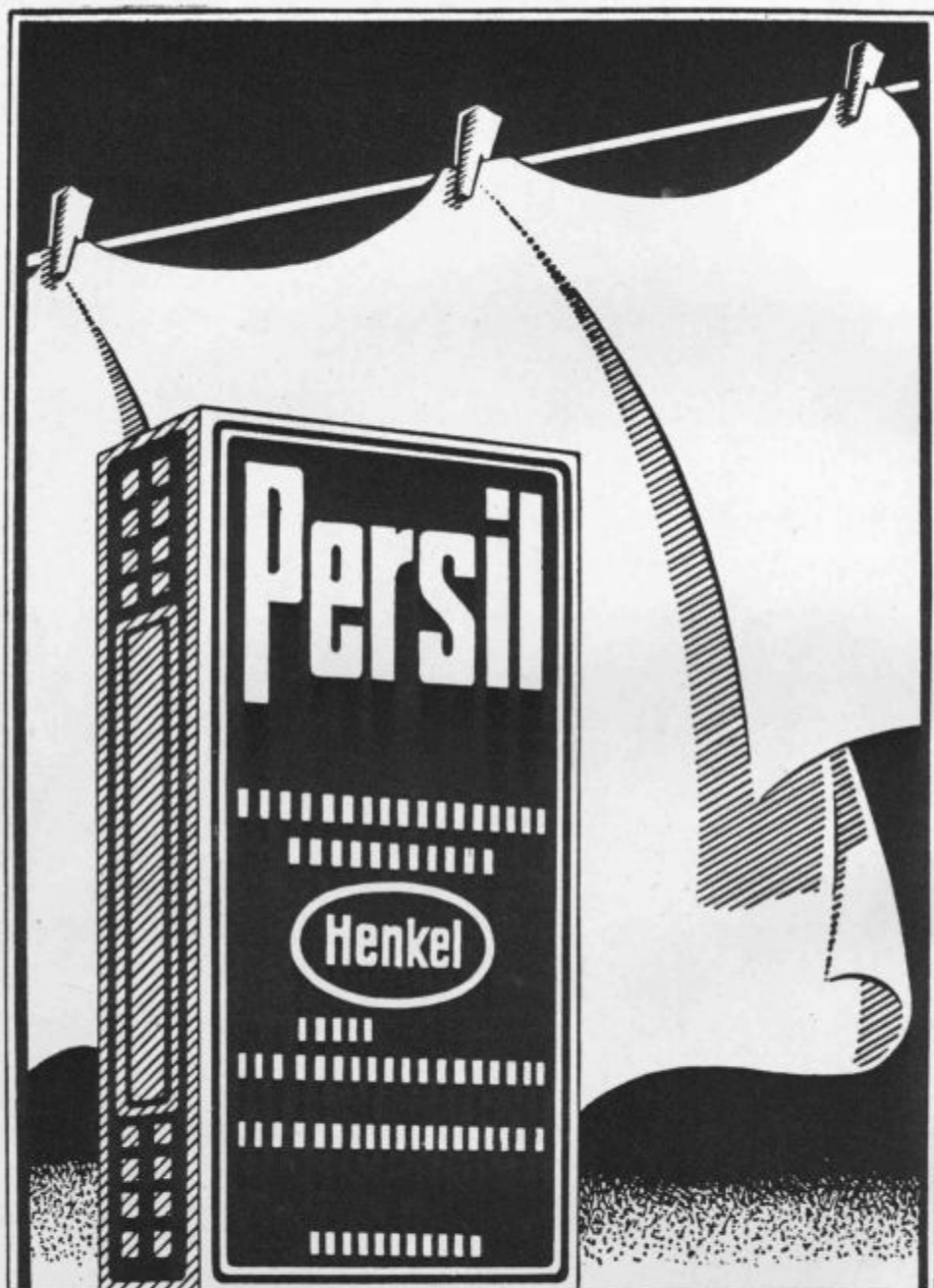

Bogoljub

April 1939

za vsako perilo !

Pij dvanajsti

Izmolili smo novega naslednika svetega Petra. Hvala Bogu! Vse kaže, da je izvolitev svetega očeta Pija XII. povsem srečna.

Ko so šli kardinali 2. marca v konklave (v zaprte vatikanske prostore), je ves svet nestrpno čakal in ugibal, kdo bo izšel kot poglavar svete Cerkve Kristusove. Vseposod se je najbolj in upravičeno med prvimi kandidati imenoval kardinal Evgen Pacelli, ki je bil tajnik cerkvene države, desna roka rajnega Pija XI. — in po njegovi smrti takorekoč »vmesni papež«. Pričakovanje se je uresničilo. Že prvi dan zasedanja je bila po radiju na vse vetrove sporočena vesela novica, da »imamo očeta«, da je za to najvišjo in najčastitljivejšo službo na zemlji izbran kardinal Evgen Pacelli, ki se hoče v hvaležni spomin na svojega predhodnika na papeškem prestolu imenovati Pij XII.

Katoliški dnevnik »Slovenec« je kakor v neki slutnji, da bo kardinal Pacelli nasledoval Piju XI., že 19. februarja t. l. točno in pregledno opisal vrline, izredne zmožnosti kakor tudi dotedanje uspešno prizadevanje Pacellijevo za sveto Cerkev. Ko smo se tako poučili o odlični osebnosti tega velikana po duhu, nismo bili kar nič presenečeni, ko je šlo ob slovesnem zvonjenju 2. marca od ust do ust radijsko sporočilo: Pacelli — papež!

V sedanjih nerožnatih razmerah skoraj ne more biti drugače, kot da vzame v roke krmilo svete Cerkve mož učenosti, poguma, odločnosti, državne modrosti pa pobožnosti obenem. In tak je Pij XII. Novega papeža predstavljajo kratko kot »diplomata« in »svetnika«. Ta, zadnji naslov mu daje še posebno sposobnost in upravičenost za službo namestnika Kristusovega, in za častni pridevek »Njega svetost«.

Diplomat, svetost — to sta dve zahtevi, ki si brez njiju danes papeža ne moremo prav misliti, ako hoče biti kos svoji dvžišeni in težki nalogi.

Izvolitev Pija XII. moramo imeti za posrečeno in reči, da se je izvršila po volji in Previdnosti božji.

Kardinal Evgen Pacelli je bil prvi svetovalec in pomočnik † Pija XI., saj je znano, da je vtisnil pečat svoje modrosti in uvidevnosti marsikateri okrožnici rajnega svetega očeta, zlasti še onim, v katerih so bila obsojena moderna poganstva.

E. Pacelli se je rodil 2. marca 1875 v Rimu. Prav na svoj 64. rojstni dan je bil poklican, da prevzame odgovornosti polno službo na papeškem prestolu. Zaradi izredne nadarjenosti in umskih darov, ki jih je kazal že v prvih letih šolanja, so ga občudovali sošolci in učitelji.

Za mašnika je bil posvečen l. 1899. Čez 11 let nato je bil že sprejet kot svetovalec v »Kongregacijo svetega oficija« — (za varstvo vere in nraavnosti). Med svetovno vojno je bil svetovalec papeža Benedikta XV. Leta 1917 je postal nadškof sardski. Prva važnejša služba mu je bila zaupana takrat, ko je bil postavljen za nuncijski v Monakovem (1917) in pozneje (1925) v Berlinu. Pred desetimi leti ga je pa papež Pij XI. pozval nazaj v Rim, kjer je izkušenega pa svetopobožnega svetovalca potreboval pri pogajanjih za konkordat in za poravnavo med sveto stolico in italijansko državo. Ko je bila »Lateranska pogodba« srečno podpisana in s tem priznana cerkvena država »Vatikanško mesto« — je Pacelli postal kardinal. Spomladi l. 1930 mu je papež Pij XI. poveril odlično, a nelahko službo državnega tajnika svete katoliške Cerkve, ki je bil zanjo nadose sposoben tudi vsled tega, ker gladko govori poleg latinščine petero svetovnih jezikov: italijanski, francoski, angleški, španski in nemški.

Glavno pa je: Iz vse osebnosti Pija XII. diha gorečnost za slavo božjo, za Resnico, za varnost katoliških narodov pred zmotami

modernega poganstva. Sveto živiljenje, izkristalizirano v odpovedi in premagovanju, — to je v njem izklesalo moža, ki je vreden in sposoben za prvo mesto v službi Gospodovi.

Kakšen vtis napravi Pij XII. na človeka, ki ga sliši javno govoriti, naj priča izpoved slovenskega župnika V. Udeležil se je lani Eucharističnega kongresa v Budimpešti in videl veličastni nastop kardinala Pacellija kot papeževega odposlanca; videl je, s kakšno presrčnostjo, s kolikim oduševljenjem je govoril pobožnim množicam ognjevite besede, polne zgoščene resnice in božjih nauk, umerjenih vprav za razmere sodobnosti — pa je pod težo tega mogočnega vtisa izustil: »Ako bi v Budimpešti ne bil doživel nič drugega kot to, da sem mogel občudovati to očarujočo postavo rimskega kardinala in njegovo utelešeno pobožnost, pa bi bil zadovoljen.«

Ko so se kardinali brez težave zedinili za izvolitev Pacellija, je bil vprašan, če sprejme njih odločitev. Odgovoril je: »Čutim vso težino bremena, ki ga jemljem nase, a voljo božjo moram spolniti.«

Božja Previdnost nam je torej poslala najsposobnejšega moža iz kardinalskega zbora za poglavarja ustanove Kristusove. Držal se bo gesla, ki se je po njem ravnal njegov

predhodnik: »Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem.«

Že v onem tehtnem govoru, ki ga je imel lani na Eucharističnem kongresu v Budimpešti, je proseče zaklical:

»Daj, Gospod, da zasije mavrica nad tvojo Cerkvijo in nad zastopniki državnih oblastil.«

In v prvi poslanici, sporočeni vernikom vsega sveta, ko v polni zavesti svoje velike odgovornosti naslaavlja očetovske besede najprej na sodelavce v vinogradu Gospodovem, poudarja svoje želje in prošnje za mir, pa poziva tudi vse vernike k delu »za mir, ki je sad pravice in usmiljenja.«

Omenjamo še, da je bil sedanji papež kot državni tajnik in zastopnik svetega očeta Pija XI. poslan l. 1934 na svetovni Eucharistični kongres v Buenos Aires (Južna Amerika), da je v posebnem poslanstvu obiskal Severno Ameriko (1937), kjer je bil nepopisno navdušeno sprejet. Isto leto je zastopal papeža Pija XI. tudi pri posvečenju nove bazilike sv. Terezije Det. J. v Lisieux-u.

Naj dobrotljivi Bog naklanja novemu papežu Piju XII. obilo blagoslova in pomoči, da bo v svetosti in modrosti, v srčnosti, zdravju in moči posvečeval vse svoje sposobnosti blagru katoliške Cerkve in njenih narodov!

A. Č.

Marija ob križu

Pod križem stala si, o božja Mati.
Tvoj Sin se v mukah nate je oziral.
Nam dal je vse, kar mogel nam je dati
za nas je živel, trpel in umiral.

Kaj nam je mogel dati več kot Sebe?
Za nas popolnoma se žrtvoval je.
Še ni dovolj! Izročil nam je Tebe;
za našo dobro mater Te nazval je.

»Glej Žena, sin Tvoj! — Sin, glej Mati tvoja!
obrne se do Tebe in učenca,
ki stal v trenutkih smrtnega je boja
srčno, zvesto pri križu Nazarenca.

O, Mati žalostna, mi vedno zvesti
otroci Tebi hočemo ostati!
V veselju, sreči, tugi in bolesi
Te kličemo z imenom sladkim: Mati!

Marija Brenčič.

Jezusovo vstajenje in sugestija

Prvega marca letos sem na franciškanskem mostu v Ljubljani srečal starega znanca s šolskih klopi. Brez uvoda mi je dejal:

»Ravno prav, da te vidim. V soboto večer smo v gostilni strastno razpravljali glede tega, kar si v 'Slovenca' napisal o 'Gospodu Svengaliju'.«

»Da ljudje take reči tako natančno be-rejo?«

»Seveda jih! Samo nekateri zelo težko kaj razumejo. Ti si zapisal, da se ti ljudje smilijo, ker toliko denarja znosijo za take dvomljive reči. Moj gostilniški tovariš se je pa povzpел do trditve: »Saj Kristus tudi ni večjih reči delal kakor Svengalij!«

»Ali ga nisi zavrnil, kako je Svengali sam pošteno izjavil, da njegovi 'poizkusi' nimajo nič opravka z nadnaravnimi stvarmi, s čudeži, ampak so le naravni dogodki?«

»Seveda smo mu ugovarjali. Neki gospod, ki sem mislil, da že zdavnaj nima nič vere, se je razvnel, češ, naj pa Svengali poskusi Lazarja obuditi, kakor ga je Kristus, ali pa še celo samega sebe, ko bo umrl! Ali ne vidite, da je to velikanska bedastoča!«

Vsi smo pritrdili in dejali, da sta 'sugestija' in 'hipnoza', kakor jih spretno razkazuje omenjeni gospod, sicer čudni reči, nista pa č u d e ž.

Res, popolnoma točno! »Čarovnik« odločno, neupogljivo prigovarja (sugerira, od tod beseda sugestija = prigovarjanje, prepričevanje) mižeči poskusni osebi, da čez nekaj časa ne bo mogla oči odpreti, ali da ne bo mogla reči: Dober večer. »Glejte, ne boste mogli! Ne! Res ne! Zdaj ne morete, res ne morete! Vidite, da ne!« In res se pri osebah, ki to same h o č e j o, zlasti če so slabih živcev ali histerične, tak poizkus rad posreči. Ali če tako osebo zob ali glava boli, magnetizer ali sugestor (prigovarjalec) napravi v okolici bolečega mesta nekaj skrivnostnih potez z zatrdilom, da ne bo več bolelo. In res, na vprašanje: »Ali je bolje?« oseba odgovori, da je zdaj dobro.

Toda ali so take reči čudeži? Ne, nikakor ne! Vzemite v roke n. pr. velikanško knjigo, ki piše o takih skrivnostnih (okultnih) stvareh, (Dr. F. Moser, Okultismus), pa po dolgotrajnem prerekanju o tem, kaj je sugestija in kaj hipnotizem, berete odločilni stavek: »Tudi sugestija ne dela nobenih čudežev.« Istega mnenja sta velika strokovnjaka v tem vprašanju, Janet in Dessoir, ki pravita, da bi tudi »celo zelo globoka hipnoza (uspavanje) ne dala čisto n o v i h sil in bi ne odprla vrelcev n o v i h sposobnosti«.

Trditev pa, da je Jezus zdravil in delal druge čudeže s sugestijo, s prepričevanjem, ni nič novega. Saj je zapisal n. pr. znani brezverec Renan v knjigi Življenje Jezusovo: »Navzočnost izrednega človeka, ki nežno ravna z bolnikom in mu z zunanjimi znaki dá zagotovilo, da bo ozdravel, je večkrat odločilno zdravilo. Že pogled na tako osebo ozdravlja. Zakaj tak čudodelnik dá, kar more: nasmeh, upanje. In to ni prazen nič.«

Ni čudno, da se je pred nekaj leti izobražen brezverec spreobrnil prav po branju te Renanove brezbožne knjige in njenih neverjetnih umišljenin.

Dr. Moser pravi v omenjeni knjigi: »Vsi današnji sugestorji in hipnotizerji so edini v tem, da mora poizkusna oseba sugestijo ali prigovarjanje hoté sprejeti in tako d u š e v n o s o d e l o v a t i z njo. Vedeti mora, da se bo nekaj zgodilo in, kaj se bo zgodilo. Cesar ne ve, to se ne more zgoditi!« Dr. Grasset podobno in še odločneje trdi, da oseba, ki ne vidi ali ne sliši 'čarovnika', ni pristopna ne za uspavanje ne za sugestijo.«

Zdaj pa vzemite v roke evangelij in pazljivo preberite, kako Jezus ozdravi n. pr. stotnikovega sina iz velike d a l j a v e, ne da bi ga ta videl ali slišal. Prav tako Kananejkino hčerko.

Res je, da Jezus za marsikateri čudež zahteva vero. A vera, ki jo zahteva, ni vera v Jezusa kot zdravnika, ampak v Jezusa kot božjega poslanca. Zato tako verno izjavo zahteva večkrat šele potem, ko se je čudež že zgodil. To bi bila narobe sugestija! Večkrat pa po veri vpraša ne bolnika, ampak starše, prijatelje ali znance, ali pa sploh nikogar ne.

Sugestija res včasih vsaj za nekaj časa pomaga pri živčnih boleznih in pri motnjah organskega delovanja, ne pa pri organskih okvarah. Zdaj pa pogledimo bolezni, ki jih je Jezus zdravil. Med njimi je polno takih, ki so prav organska obolenja, okvare ali poškodbe.

Pred sugestorjem stoji od rojstva slep človek s pravo ali fiziološko slepoto. Naj mu ta še tako prigovarja in ga prepričuje: »Zdaj sicer ne vidite, a če nekaj trenutkov boste spregledali. Verjemite mi, da res! Prav gotovo! Da! Zdaj sine svetloba v vaše oči, spregledujete, vidite, vidite!«

Besede, besede, prazne besede! In če stokrat ponovi tak poizkus, kakor so to delali potrpežljivi stari magnetizerji, uspeh bo še vedno isti: popolna tema!

Ko pa stoji tak slepec pred Jezusom, on preprosto, a odločno pravi: »Hočem, da vidiš.« In v trenutku se ubogi mož vrne iz pokrajine teme v deželo božjega sonca.

Ali evangelijski gobavci. N. pr. znanih deset, ki pretresljivo prosijo: »Učenik, usmili se nas!« In zdaj Jezus vsem desetim sugerira, prigovori, da v tem trenutku odmro milijarde bacilov, ki so jim zamesili gobovo bolezen? Samo to je nerodno, ker bi morali po najnovejših dognanjih ti bacili Jezusa videti ali slišati, duševno z njim sodelovati in njegovo sugestijo s p r e j e t i. Pa so za to preneumni! Zato pa Jezus, resnični čudodelec, brez kakršnekoli sugestije reče deseterim: »Pojdite in pokažite se duhovnom!« In uničena koža, razdejano meso

in naglodane kosti so v trenutku spet tu in popolnoma zdrave. »Glej, vse naredim n o v o.« Janet in Dessoir pa pravita, da bi »celo zelo globoka hipnoza ne dala čisto n o v i h sil«.

Kaj šele Jezusovi čudeži v mrtvi prirodi! S petimi kruhi in dvema ribama nasiti pet tisoč mo ž, ne pet tisoč v r a b c e v. Ali so bili kruhi pristopni za sugestijo: Res malo verjetno? Morda pa je pet tisoč mož, ki so imeli pač trdnejše živce kot nekatere naše gospodične, sprejelo Jezusovo priigovarjanje, da so prav za prav siti? Nespamet! Odkod naj se potem vzame dvanajst košev kruha, ki je ostal tistim, ki so jedli?

Res, kakor sem takrat v »Slovincu« zapisal besedo čudaškega starega modrijana Diogena: »Če opazuješ tiste, ki take reči verjamejo, se ti zdi človek najbolj bedasto bitje.«

Zdaj naj to bedasto bitje stopi na breg Genezareškega jezera in opazuje, kako je z Libana sem pribesnel vihar in zajel ladjico, v kateri so Jezus in njegovi učenci. Zdajci Učenik vstane in zapove vetrovom in morju, in v trenutku nastopi velika tihota. Jeli Jezus vetrove in morje pregovoril, sugeriral, kakor pravijo. Da, morda, če bi vetrovi imeli živce in bi bili lahko malo nervozni ali živčni, ali če bi imelo morje poleg zavesti še tako imenovano podzavest, ki jo je po zatrdilu učenjakov treba zbuditi s sugestijo!

Vsak vidi, da bi taka trditev dala legitimacijo za Studenec!

Zdaj bi morali v luči ali bolje v senci sugestije premisliti še Jezusovo v s t a j e n j e. A zato naj zadošča le nekaj besed! Kar živo se zamislite v oba učenca, ki na veliko noč popoldne vsa betežna in skoraj obupana korakata iz Jeruzalema v Emavs. Zdajci se jima pridruži n e p o z n a n mo ž in ju v p r a š a: »Kakšni so ti pogovori, ki jih imata med seboj po poti, da sta žalostna?« Oba ga v i d i t a in s l i š i t a, in ko mu odgovorita, jima pove čisto nekaj d r u g e g a, nego sta pričakovala? Ali je

to sugestija?! In ali je sugestija, ko se pred trgom Jezus dela, da gre naprej, učenca pa ga silita: »Ostani z nama, zakaj proti večeru gre.«

Če naj je to prevara, potem ne vem, kaj naj je še resnica!

Ali Jezus se prikaže enajsterim. Vsi ga vidijo, slišijo iste, nepričakovane besede, se ga dotaknejo in jedo z njim. Sugestija? Čutna prevara? O kako krčevito sega brezverec po najmanjši rešilni bilki! Kako močna je vera nevere!

In sv. Pavel, ta čudoviti oznanjevalec Jezusovega vstajenja! Kamor pride, povsod razlaga velikonočno blagovest: »Kristus je vstal. Vstali bomo tudi mi! Če Kristus ne bi bil vstal, bi bila naša vera prazna!«

In kaj je tega sovražnika kristjanov tako popolnoma predelalo v Kristusovega apostola, kaj ga je pripravilo, da je po nadčloveških misijonskih naporih svojo prečudno modro glavo položil v Rimu na mučniško tnalo in s svojo krvjo podpisal vero v vstalega Zveličarja? To, da se mu je vstali resnično v poveličanem telesu prikazal pred Damaskom in mu očital, zakaj ga preganja. Pavel je dobro vedel, da ta prikazen ni bila prevara, sugestija ali kaj takega, ampak čista, neizpodbitna resnica, čisto nekaj drugega kakor ono zamaknjenje v tretje nebo, o katerem govori v drugem listu Korinčanom z negotovimi, jecljivočimi besedami: »Vem za človeka, ki je bil pred štirinajstimi leti — a l i v t e l e s u n e v e m, ali izven telesa, n e v e m, Bog vé — zamaknjen v tretje nebo.«

Ko pa govori o vstajenju, ga ne bega najmanjši dvom: »Bratje, saj veste, kaj sem vam oznanil: da je Kristus trpel in umrl, da je vstal tretji dan, da se je prikazal meni, negodniku. Tako oznanjamo in tako ste vi vero sprejeli.«

Kristus je dejal: Jaz sem vstajenje in življenje. Da, Kristus je Vstajenje zato, ker je Pot in Resnica.

Jos. Simenc.

Veliki noči

*Nikoli v tisočletjih
ni bilo še noči,
da bila bi velika,
mogočna kakor ti.*

*Stopila zmagoslavno
na tih si grobni vrt,
kjer kruto kraljevala
že tretji dan je smrt.*

*Sovražnico življenja
pregnala si od tam,
življenje povrnila
Zveličarju in nam.*

*V blestečo zarjo stopil
iz tebe je Gospod,
od njega svet razlil se
čez ves je ljudski rod.*

Franjo Neubauer.

Zakon — svetišče

Pišejo in govore o svetovni revoluciji. Saj je ni treba napovedovati, ko je že tu. Prekucija se ne začne šele takrat, ko anarhija prežene postavno oblast, ko podivjanci ne delajo več razločka, kaj je moje in kaj tvoje, ko se brezdomci in delomrzneži pollaščajo imetja drugih... Začetek revolucije, velikega katastrofalnega poloma je takrat, ko se rušijo verski vzori in npravni temelji človeške družbe. Glavni npravstveni temelj človeške družbe je pa zakrament svetega zakona; in zakon se ruši, ta se oskrunja in uničuje.

Prav zato, da bi se ta temelj, ki je jel trhleneti, utrdil, da bi ozdravel, je pred 9. leti papež Pij XI. vsem vernikom katoliške Cerkve poslal znamenito okrožnico, ki se začne z besedo »Casti connubii« — o zakonu. V tem pismu je obrazloženo in ponudeno zdravilo, ki naj reši družino in z njo človeško družbo. Okrožnica je glasno in resno svarilo, je plat zvona ob zgodovinski uri.

Kaj vsebuje ta okrožnica, je povedano umevno in razločno v zadnjem pastirskem pismu jugoslovanskih katoliških škofov, ki je bil že ali pa še bo prebran tudi v vseh naših župnijskih cerkvah.

V »Bogoljubu« št. 2. 1939, je pod naslovom »V službi Stvarnikovi« povzet iz papeževe okrožnice svarilni klic zoper dve hudi in usodni pregrehi, ki razjedata danes zakonsko zvezo in uničujeta njen od Boga določeni namen. Naj k temu klicu dodamo še nekaj opomb.

Zakonska zveza je svetišče, to je odmev obširne okrožnice zdaj že svetega očeta Pija XI. — Pravijo, da je zakon zveza dveh oseb. Je res. Toda, kdor trdi, da k zakonu spadata samo mož in žena, ta o zakonski zvezi nima pravega zaumka: K zakonu spada v prvi vrsti Bog.

Ljudje bi morali imeti o zakonu krščanske pojme. Pa jih — žal — mnogi nimajo; kajti venomer se ponavljajo tožbe, kako narašča število brezvestnih zakoncev, ki so obremenjeni s strašnim očitkom, da preprečujejo ali celo uničujejo porajajoče se življenje.

Za primer naslednja zgodba dveh mladih zakoncev:

Bankirjev sin Goldman in čudolepa, 20 letna Lola iz stare grofovske rodbine sta se vzela. Življenje mlade dvojice je bilo izprva karmoč srečno. Toda Lola je

bila odgojena brez Boga. Knjiga »Emil« svobodomisleca Rousseaus-a (Rusója) je bila njen katekizem; njeno sveto pismo je bila knjiga bogotajca Straussa »Kristus«. Njeno geslo je bilo: Uživajmo svet!

Nekega dne se Lola zave kot mati. Pa se ni vzradostila. »Pozneje že, zdaj pa ne, ko se mi življenje tako smehlja« — si misli. Tudi mož je soglašal. Kar je čula o nekaterih drugih, to — si je rekla — bi bilo dovoljeno tudi njej; samo tajno mora vse ostati. Obrne se zaupno do bivše operaterke, ki se je pečala tudi s tako zvanimi higieničnimi pripravami. Tam ostane nekaj dni v domači oskrbi. Nato se vrne zopet na dom.

Čudno! Poprej tako živahna mlada gospa, je postajala vsa nervozna, čmerna; ležala je po cele ure na podolgasti stolici sredi vrta ali pa na mreži — gugalnici — pa sanjarila in sanjarila.

Da bi jo oprostil mračnih misli, je predlagal soprog izlet na jug, v kopališče Lido pri Benetkah. V krasnem obmorskem hotelu sta si najela stanovanje in hodila redno v kopališče. Ko sta zopet lenarila v kopališkem šatoru in zrla na veselo vrvenje enakovrstnih gostov, priteče drobna deklica s kodrasto glavico, držeča punčiko — igračico v naročju in hiti k vodi. Tam se vsede, ujčka punčko in poje. Vse bina pesmi je bila:

Čuj me, o božja Mati:
Ali mi hočeš dati
ljubkega bratca 'z nebes?
Prosim te, prosim zares:
Lep, kakor Jezus naj bo!
Čuj me o sveto nebo!

Kopališki gosti so se radovali ob nedolžnosti in prostosrčnosti otročiča, Lola se je pa zganila, oprijela se je svojega soproga in zašepetala: »Edgar, pojdiva. Čujem neki glas.« In brž sta zapustila Benetke.

Odšla sta na gorsko letovanje v Švico v nadi, da bo ozračje v bližini snežnih velikanih pomirilo razdraženo in razdrapano živčevje mlade gospe. Okolica je bila res krasna; sprehodi po bujnem polju in po jelovih gozdovih zdravi in zanimivi. Nekega dne se približata kmečkemu domovanju, da bi se okrepčala s čašico svežega mleka. Pred vrati sedi dekletce v revnem krilcu, pa poje ne meneč se za tujca, bratcu v zibelki. Vsebina pesmi je bila na las podobna oni znani slovenski popevčici:

Dete zatisni premile oči,
materni ljubček, le kmalu zaspi.
Sanje naj sladke zazibljejo te,
zlatih perot naj približajo se.
Slušaj, kar angelčki tebi pojo:
Spavaj, oj dete, le spavaj sladko!

In spet se poloti tesnoba in srčna
bridkost mlade gospe. »Pojdiva odtod« —
pravi Edgarju —, »čujem ponovno neki
glas!«

Kje najdemo čez nekaj tednov mlado
dvojico? Na veleposestvu nekega poljskega
viteza, mladostnega prijatelja Edgarjevega.
Življenje na zgodovinskem gradu ob
čudovito lepem parku je nudilo tudi raz-
vajanemu človeku dovolj zajemljive pre-
membe. Prijatelj - gostitelj, mlad gospodar,
je imel že dva angelsko-čedna in ljubka

otročiča: štiriletnega Ivančka in komaj
polletno Zorico. Mnogo zabave je imela
gospoda z obema. Stara mama je vprašala
nekoč Ivančka: »Za koliko zlotov mi pro-
daš Zorico?« ... Ivanček se postavi pred
sestrico, kot bi jo hotel ščititi, pa zakliče:
»Za milijon zlotov ne!«

Bolest je trgala ob tem prizoru nemir-
no Lolo. In zopet ista prošnja, ki jo je
ponovila Edgarju na uho: »Pojdiva, poj-
diva! Spet slišim isti glas.«

Ko sta bila v tihi samoti lastnega
bivališča, vpraša Edgar z vso nežnostjo pa
tudi z nemalo boječnostjo: »Povej vendar,
kateri glas te tako vznemirja.« S tresočim,
boleznim glasom prizna:

»Peta: Ne ubijaj!«

A. Č.

Velikonočno jutro

*Marija na Sionu v sobi plaka
in premišljuje bridke prejšnje dni.
V bolest in žalost potopljena čaka...
Po svojem Sinu — Bogu koprni.*

*Zasliši rajsko petje se v daljavi,
se bliža lahko, kakor mladi dan.
Prihajajoč med petjem Jo pozdravi
Zveličar, z rajsko slavo ves obdan.*

*Kdo mogel bi z besedo to izreči,
kar Mati občutila je tedaj,
ko zrla Sina je v neskončni sreči!
Okušala na zemlji že je raj.*

*Za dežjem pride sonce na obzorje,
za žalostjo veselje prihiti...
Vesolja v duši valovi Ji morje:
Njen Sin, nebes in zemlje Kralj, živi!*

J. Rohotnikov.

Organizacija v Katoliški akciji

Katoliška akcija je organiziran apostolat. Organizacija pomeni red, podrejenost, vodstvo, razdeljeno delo za skupne cilje, sodelovanje in skupnost vseh za določeno nalogo. Zato je pokojni sv. oče Pij XI. dejal: »Kakor je Katoliška akcija nekaj posebnega in ima svojo določeno nalogo, tako mora imeti tudi svojo posebno organizacijo; biti mora enotna in dobro urejena akcija (delovanje), ki združuje vse katoliške sile.«

Da je Katoliška akcija, katera pri nas že uspešno deluje, na poseben način organizirana, urejena, to je eden njenih zelo važnih znakov; lahko rečemo, da je to tisti njen znak, ki nam najnataneje označuje to najnovejšo ustanovo v katoliški Cerkvi; kajti to, kar pomeni beseda »katoliška akcija«, da namreč tudi laiki pomagajo Cerkvi pri njenem apostolskem delu, je bilo v katoliški Cerkvi že od nekaj. Cisto

novi pa je to, da je ta apostolat laikov treba na prav poseben način urediti, organizirati.

Organizacija je potrebna.

Vsaka organizacija zbira člane, ki se po svobodni odločitvi združujejo v skupnost in si postavijo določen cilj, ki ga skušajo doseči ne vsak zase, ampak vsi skupno z istimi sredstvi. Kjer je samo množica ljudi, ki so med seboj neurejeni, brez vodstva, brez enotnosti, tam ni organizacije. Kjer pa je organizacija, tam je več ljudi skupaj, ki so lahko zelo različni, a vsi s svojimi močmi služijo skupnemu cilju in zato enotno postopajo ter rabijo ista sredstva. To delajo tako zavestno, da se vedno tesneje združujejo in odstranjujejo vse, kar ovira enotnost. Vse to se pokaže, če organizacija deluje; zato samo živa, delujoča organizacija pokaže, kaj je.

Taka živa, delujoča organizacija ali družba je že sama katoliška Cerkev, ustanovljena od Kristusa za nadnaravni namen. Tudi Katoliška akcija v okviru Cerkve ne more imeti drugačen kakor nadnaravni namen, saj hoče služiti namenom Cerkve. Katoliška akcija hoče seveda vršiti le en del tistih nalog, ki jih je Kristus dal svoji Cerkvi. Ne vtika se v delo papeža, škofov in duhovščine, ampak organizira laike in jih pridobiva za apostolsko delo. Tege dela ne opravljajo laiki samostojno in od vodstva Cerkve neodvisno, ampak pod vodstvom papeža in škofov ter s pomočjo duhovnikov. Ne mislijo na to, da nadomestijo delo duhovščine, kakor da ne bi bilo potrebno, ampak hočejo delati za krščansko življenje tam, kjer ne more delati duhovnik ali kamor sploh priti ne more.

Namen in postopanje pri delovanju veže Katoliško akcijo najtesneje s tistim vodstvom, ki ga je katoliški Cerkvi dal sam božji ustanovitelj. Namen je zveličanje duš, postopek pri delu pa je popolna enotnost in skladnost z nauki in delom hierarhije, duhovniškega načelstva v Cerkvi. S tem Katoliška akcija nudi načelstvu Cerkve tako potrebno pomoč, da bo Cerkev mogla z večjim uspehom delati za pokristjanjenje Bogu odtujenega sveta.

Pogoj za uspeh Katoliške akcije.

Naša »Molitvena pomoč« je začetna organizacija, ki z molitvijo in žrtvami vrši apostolsko nalogo Katoliške akcije. Tudi »Molitvena pomoč« je organizacija, čeprav ni tako vsestransko zgrajena. A če hoče vršiti apostolske namene in sv. Cerkvi prinesiti dragoceno pomoč, mora biti njeno delovanje za njej določene naloge kar se dá urejeno.

Kdor postane član »Molitvene pomoči«, mora biti ne le zapisan, ampak živ in delujoč član, da se redno in iz prepričanja udeležuje molitvenih ur. Gnati ga mora k temu apostolska gorečnost, ki mora navduševati vse člane »Molitvene pomoči«, da bodo vsi kot en velik apostol delovali za kraljestvo Kristusovo.

Kakor vsaka organizacija mora tudi »Molitvena pomoč« rasti in napredovati iz dela, iz navdušenja za čim večje uspehe. Pred očmi naj bo članom »Molitvene pomoči« vedno tista podoba, ki jo je Gospod pokazal svojim učencem ob pogledu na dozorevajoča žitna polja: »Žetev je velika, delavcev pa malo.« (Mt 9. 37). Ako je malo delavcev, ne more Gospod prav nikogar pogrešati. Vsi naj se združijo, naj delajo za isti namen, naj se med seboj podpirajo in navdušujejo, pa bodo veliko dosegli. V združitvi bodo podvojili svoje moči in utrdili svoj pogum, da ne bodo izgubljali zaupanja v zmago svojega dela.

Za velike naloge moči enega človeka malo pomenijo. Če se pa v organizaciji združi več ljudi, nastane iz njih ena sama velika sila. — Organizacija ustvarja red, ki vsakega človeka postavi na pravo mesto, da se njegove moči najbolj pravilno uporabijo.

Organizacija Katoliške akcije mora med člani ustvariti zlasti eno vez, ki je za vse organizacije v katoliški Cerkvi najbolj značilna, to je vez ljubezni. Brez te ne bo mogla ne obstati ne delovati prav nobena nadnaravna organizacija. Brez ljubezni do bližnjega še vsak sam ne izpolni Kristusove zapovedi, kaj šele, da bi mogel apostolsko delovati. V zvezi ljubezni se nam vsaka organizacija zazdi vzvišena, vredna našega truda, brez nje nam ni privlačna, nas ne vodi k velikodušnosti in nas nič ne navdušuje.

Bog nam je dal tudi take naloge, ki jih posamezen človek ne more izvršiti. Treba je, da se jih veliko združi, da naredi, česar eden ne more. Tako združenje ali organizacija mnogih bo le tedaj uspešno delovala, kadar jo bo urejevala medsebojna ljubezen članov. Skupne naloge Katoliške akcije bomo mogli izvršiti le, če bomo organizirani v ljubezni.

Papež Pij XI. je dejal, da je Bog sam ljudem razodel v stvarstvu potrebo urejenosti in načelo organizacije. Zastopnikom verskih organizacij je govoril: »Tudi dobri Bog Stvarnik nam v vsem, kar je, govori, da se moramo organizirati. Kar zremo stalno v delih dobrega Boga, v zemeljskem in nebesnem vesoljstvu, na suhem kakor v neizmernih morjih, v dolinah kakor na gorskih vrhovih, kar zremo, je čudovito; namreč vesoljstvo je organizirano. Organizacija je pogoj, je tajna življenja. Vsa ta čudovitost življenja je odvisna od organizacije, ki vlada povsod.«

Organizirane sile so močnejše kakor posamezne, ločene, zato tudi več zmorejo. Če se organiziramo, si lahko zastavimo težje naloge, ki bi jih vsak zase ne mogel vzeti nase. Samo z organizacijo Katoliške akcije si smemo upati prevzeti tako težko delo, kakor je pokristjanjenje današnjega sveta. Ako si to delo razdelimo, določimo skupen cilj, izberemo najboljša sredstva, uporabimo in združimo vse sile, si vedno utrjujemo pogum in drug drugega poučujemo in podpiramo, potem bodo uspehi kmalu tu.

Bog bo blagoslovil tako organizirano apostolsko delo, s katerim ne mislimo iskati lastnih koristi, ampak slavo njegovega imena in resnično srečo drugih ljudi. »Ne boj se, mala čreda, zakaj vaš Oče je sklenil, dati vam kraljestvo.« (Lk 12, 32). Organizirano delo zahteva od nas več žrtev, več truda, več vztrajnosti, zato je pa tudi bolj uspešno in blagoslovljeno

»Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi.« (Mt 18, 20.)

Naše delo v organizacijah Katoliške akcije je boj z lažjo, zmoto in pregreho, ki vlada v svetu. In te krščanstvu nasprotne sile so organizirane, da morejo ohraniti svojo oblast in jo še naprej širiti. Če bodo začutile naš napad, se ga bodo ustrašile samo, če bo organiziran, urejen. Napadov posameznikov se ne boje, ker je splošno brezverno okolje ali tako imenovano javno mnenje njim v pomoč in posameznik proti njemu nič ne opravi.

Katoliška akcija hoče svoj boj za zmago krščanstva voditi organizirano. Zato ustanavlja skupine po naravnih stanovih mož, žena, fantov, deklet. Vsak od teh stanov ima mnogo svojega, da se člani enega stanu čutijo med seboj dobro povezane. Poklicno delo spet vsakega veže z drugimi ljudmi enakega poklica. Zato bodo delo Katoliške akcije najuspešneje opravljali apostoli med tovariši v istem poklicu. Ne bodo samo delali, ampak delo tudi

uredili, organizirali. Vsa sredstva in moči bodo porabili za svoj določeni namen in v tistem delokrogu, ki ga dobro poznajo.

Iz Katoliške akcije naj zraste katoliški Cerkev najkoristnejša organizacija, največja opora za moderne katoliške naloge. Ureditev in razširjanje te prevažne ustanove se bo morala času primerno bolj in bolj spolnjevati. A že v prvem začetku Katoliške akcije se za njene ideje organizirajmo v »Molitveni pomoči«, podredimo se njenemu ustroju, da bomo pomagali graditi največjo katoliško organizacijo novodobnega katoličanstva. Pri Katoliški akciji gre za tako splošno in vesoljno zadevo, da en človek pri njej nič ne pomeni, celo ne papež sam ali posamezni škofje, še manj posamezni verniki. Vsi skupaj od papeža do zadnjega vernika pa lahko organizirajo tako veliko silo, ki bo mogla svet prenoviti v krščanskem duhu.

Prof. Al. Strupi.

Kristus Kralj

*Kristus Kralj!
Tvoja so nebesa,
tvoji so svetovi,
tvoja širna zemlja,
Tvoji vsi rodovi.
Kristus, čuj prisego našo:
Za Boga, za vero drago
gremo s tabo, Kralj mogočni,
v muke, smrt in zmago!
Živi, Kristus Kralj!*

*Kristus Kralj!
Tvoje žezlo čuva
mile nam domove,
tvoja roka siplje
nanje blagoslove.
Kristus, čuj prisego našo:
Za Boga, za vero drago
gremo s tabo, Kralj mogočni,
v muke, smrt in zmago!
Živi, Kristus Kralj!*

*Kristus Kralj!
Tvoji smo! — Nikoli
vseh sovragov sila
od ljubezni tvoje
nas ne bo ločila.
Kristus, čuj prisego našo:
Za Boga, za vero drago
gremo s tabo, Kralj mogočni,
v muke, smrt in zmago!
Živi, Kristus Kralj!*

*Kristus Kralj!
Mi smo tvoja vojska,
ran se ne bojimo;
za kraljestvo tvoje
s tabo se borimo.
Kristus, čuj prisego našo:
Za Boga, za vero drago
gremo s tabo, Kralj mogočni,
v muke, smrt in zmago!
Živi, Kristus Kralj!*

M. Elizabeta, O. S. U.

Utrinki

Koliko je zakonov, ki so bili sklenjeni le z ozirom na telesno lepoto ali na čutnost in poltenost. Lepota ovne, čutnost izgubi mik. Nato pa nastane usodna praznота, v kateri nastavlja satan svoje zanke. — Ljubiti dušo, skrbeti za dušo, v tem je rešitev in zagotovitev trajne zakonske sreče!

Japonski narodni pregovori: Če človek ukrade majhnost, pride v ječo, če ukrade deželo, ga posadijo na prestol. — Človek, ki ga je pičila kača, se boji tudi koščka vrvi. — Ena topla beseda ogreje včasih sredi najhujše zime celo hišo za dobre tri mesece. — Vse omožene ženske niso zakonske žene.

Papež Pij XII.

Na očetov klic

4. Ne, naš ne bo tožil . . .

»Kaj pa prav za prav pomeni vse to, o čemer se po vsaki nedeljski pridigi razgovarjate in pričkate in ugibate, kam in kako. Jaz vas več ne razumem in vas ne razumem!«

S tem vprašanjem je sprožila Stražarica tiste nedelje novo poglavje o našem predmetu. In takoj se je začelo obdelavati to poglavje in z njegovim obdelovanjem so začeli vstajati strahovi — pa še kakšni!

»Veste, mati,« je začel Planinčev Joža, »to bo nekaj takega, kar bo ves svet postavilo na glavo. Pravijo, da vsi premalo po veri živimo. Zdaj bomo morali vsi nanovo začeti. Pa eden na drugega paziti. Eden drugega opominjati in svariti. Veste, kaj bo iz tega prišlo? Večni prepiri, večne zamere, še pravde in stroški. Kdo pa si bo dovolil, da ga sosed zmerja in mu očita zdaj to, zdaj drugo nerodnost! Veste, če bi mene začel izpirati kakšen Dolinarjev Luka, in bi me še tožil pri gospodih, da sva si koj v laseh. Ali če bi se me lotil Podmilčev Lojze. Jaz bi mu že pokazal!«

»Potemtakem res ne bo prišlo iz tega nič dobrega.«

»Kaj dobrega? Kdo pa vam je to natrobil v ušesa! Tako bo prišlo, da se bomo drug pred drugim skrivali.«

»Pa le zakaj nam v cerkvi kaj takega priporočajo?«

»Vidite, svet je današnje dni zmešan. Popolnoma zmešan! Niti samega sebe več ne razume.«

»Torej tako, kakor je bilo nekdam tam v Babilonu? Če le ne še hujše! Torej kaj takega smo morali dočakati?«

Stražarica je šla svojo pot, Planinčev pa svojo. Dobra in doslej verna žena je premišljevala v duši, kaj bo iz vsega tega prišlo; gledala je pred seboj strahove, še vse hujše, kakor jih je naslikal Planinčev: kako se bo svet poslej sovražil in preganjal, kako ne bo poslej nobene mirne ure več ne v hiši, ne v vasi, v vsej župniji tudi ne, pač pa vse razbito, vse v večnem sovraštvu, povsod sama nezaupljivost . . .

Čudno je, koliko lahko naredi en sam jezik! In kako so nekateri ljudje vsak dan pripravljani, da nepoklicanim jezikom desetkrat več verjamejo kakor pa poklicanim!

Ko je pa gospod Jožef poklical Stražarico na odgovor, odkod vse te reči tako natanko

Sprejem kardinala Evgena Pacelli-ja, sedanjega papeža, ko je prišel (1937) kot zastopnik Pija XI. v Lisieux k posvečenju nove bazilike sv. Terezije Det. J.

Jeruzalem. Oljska gora z vrtom Getzemane

ve, se je ženska skrila za pretkani zagovor, da ji je vse to zaupal tak človek, ki vse dobro ve in je vse to že sam preskusil. Zanimanje za očetovski klic je za nekaj časa zaspalo z izgovorom, da hočemo imeti mir med seboj in da se kregali in prepirali ne bomo. In sovražili tudi ne. In vendar so skoraj isti ljudje stali vsak teden pred vrati okrajnega sodišča, kjer so prali in čistili in izmivali razžaljeno čast in se pravdali za prazne besede. Ko pa po dobljeni ali izgubljeni pravdi čast ni bila niti za las boljša, denarnica pa precej lažja, so se hudovali nad Petrom ali nad Pavlom in še nad Jakom, da »nas je spravil v take stroške...«

Stražarica se je tiho in glasno jezila nad človekom, ki je bil toliko prijazen, da je pri gospodu Jožefu počrnil njo in Planinčevega in da ne bo nikoli dopustila, da bi njen sin koga tožil, pa tudi njena hči ne. Mi smo za mir!

»Mi tudi,« ji je pritrdil Vidmarjev oče, »za mir smo mi vselej in ga tudi povsod zahtevamo: doma in v župniji, v občini in v javnosti, med sosedi in med prijatelji... Zahtevati pa tudi smemo, da nam tega miru nihče ne krađe in ne moti.«

»Pa kdo bi nam motil ta mir, če mi tega nečemo!«

»Kdo ga moti, vprašaj? Vsi tisti, ki se trudijo in hočejo zanesti razdor med nas in med

naše duhovnike, ki si s svojo besedo prizadevajo, da bi se mi med seboj gledali kot razdraženi psi in podivjane mačke. Ni lepa primera, pa sem jo moral dati od sebe.«

Stražarica je začutila takoj, kam Vidmar strelja. Za hip se je potajila in začela pogovor od druge strani. Začela je vpraševati, kaj imajo ljudje zoper Planinčevega, saj je vendar pameten fant in ve, kaj dela, kdo mu more kaj očitati... Ko bi le vsaka mati imela take sinove! Močan je in denar ima.

»Naš oče je le prepameten in premoder,« je posegel vmes Vidmarjev Jože, ki še ni mogel preboleti, kako ga je oče onega dne ugnal v kozji rog, »več hoče videti in vedeti ko mi drugi.«

»Ne, Jože, nič več. Samo to vem, da bo za nas najbolje, če bomo poslušali, kaj nas uče naši duhovniki s papežem in s škofi vred. — Kadar se bomo pa začeli upirati cerkveni oblasti, takrat smo pa zašli s prave poti.«

»Oče, vi le vse preveč z duhovniki držite in se zanje vlečete. Kdo vam pa zato kaj da? Smejajo se vam...«

»Naj se le smejajo. Jože, kar povej mi, ali smo mi zato tukaj, da bi duhovnikom kljubovali in jim nasprotovali, kadar nas uče po veri živeti. Vidiš, Jože, zadnjič sem te gledal, ko si učil našega konjiča voziti: Ali si mu pustil, da

je šel z vozom, kamor bi bil sam hotel? Ali ti je bilo prav, da je dirjal in tekel po cesti, kakor je bila konjička volja?»

»Da, oče. Toda konj nima pameti.«

»Ljudje jo pa imajo, misliš reči, kajne?«

»To mislim.«

»In vendar nismo pametni. Vsi smo drug zoper drugega. Katoličani smo močni po številu, nismo pa močni po svojih dejanjih. Vsak v svojo stran vlečemo. Naši sovražniki pa delajo z nami, kar hočejo in kakor hočejo. Če bi bili vsi vedno edini s svojimi voditelji, bi ne

smel nihče z nami delati, kakor bi ga bila volja.

»Pa sem slišal praviti, da je za nas katoličane bolj prav, če smo lepo krotki in ponižni!«

»Fant, kaj ti veš, kaj je ponižnost!«

Jožetu je sapo zaprlo. Imel je tisto napčno pojmovanje o ponižnosti, kakor ga najdete med svetom na ducate. Le tisti je svetu v resnici ponižen, ki mirno in slepo dopusti, da smejo drugi delati z njim, kar se jim zljubi... S tako ponižnostjo moramo katoličani enkrat za vselej pomesti.

J. Langerholz.

† Papež Pij XI. in karitas

Sveti oče Pij XI. je v svojih okrožnicah (n. pr. »Ubi arcano« in »Nova impendet«) vernike posebno osrčeval za vztrajno dobrodelnost, pa je bil v tem oziru tudi sam najlepši zgled. Četudi se je Pij XI. ravnal po svetopisemskem navodilu, naj ne ve leвица, kar da desnica, je vendarle prodrlo med svet, kako je kakor dober oče delil od svojih skromnih prejemkov podporo in pomoč, kjer je videl stisko in potrebo. To očetno dobrotljivost njegovo so zadnje čase uživali zlasti španski katoličani, begunci in drugi, ki jih je spravila krutost »rdečih« v nesrečo.

Že prve dni svojega papeževanja je izročil kardinalom, ki so se vračali v Nemčijo od vo-

litve, po 200.000 lir za pomanjkanje trpeče v njih škofijah, zlasti za bedne otroke na Dunaju in drugod. Takratnemu dunajskemu kardinalu dr. Pifflu je Pij XI. rekel: »Poznam Dunaj in Avstrijo; bil sem tam v dneh ondotne stiske in vem, kaj so ljudje trpeli. Ubogo ljudstvo se mi smili.« Sveti oče Pij XI. je dosegel, da so se marsikje po deželah, zlasti pa v Sev. Ameriki, zbirali darovi za uboge trpeče po Srednji Evropi. Vsled svetovne vojske sestradani otroci so bili sprejeti v boljše kraje na stroške papeževe.

Armenski in grški begunci, ki so vsled grško-turške vojske zašli v težave, so dobivali od Pija XI. vsestransko pomoč. Nič manj ko

Jezus umrje na križu. — „Jezus je zaklical z močnim glasom in izdihnil. In glej... zemlja se je stresla, skale so se razpočile, grobovi so se odprli in mnogo teles svetnikov je vstalo.“ (Mt 50—53.)

400 armenskih sirot je bilo po prizadevanju Pija XI. spravljeneh na varno v Italijo, kjer so jim bili odkazani prostori v znanem papeškem gradu Gandolfo:

Kako je bila izvedena ruska pomožna akcija, ki jo je započel papež Benedikt, izvršil pa Pij XI., za kar je bilo treba milijone in milijone denarja, darovanega po želji svetega očeta od vsega katoliškega sveta — je znano. Posebna papeževa komisija je obhodila hudo prizadete kraje v vzhodni Evropi in rešila do 160.000 ljudi gotove smrti, ker jim je pretila lakota. Ni treba omenjati, da ruska sovjetija ni poznala nobene zahvale. Malo je manjkalo, pa bi bili člani te komisije s silo iztirani, ko so dovršili svoje dobrodelno poslanstvo.

V najnovejšem času so se pa na pobudo rajnega sv. očeta po vsem svetu zbirali doneski za ubogo, razdejano Španijo.

Kjerkoli so bili kraji, mesta, dežele prizadete po večji nesreči, po potresni, požarni ali kakšni drugi katastrofi, povsod je bil Pij XI. prvi, ki je segel po večji ali manjši vsoti, katero je morda par dni poprej prejel od te ali one strani, da jo je še nenačeto podaril od nesreče prizadetim.

Svojtčas se je oglasil pri Piju XI. francoski škof, ki je imel težave s stroški za duhovsko semenišče. Sv. oče odpre predalček pisalne mize, vzame iz listnice sveženj bankovcev in pravi smehljaje: »Ti so prav za vaše namene pripravljeni, saj so francoski. Vse vam dam, saj tudi Bog ne omejuje svojih milosti. Ni treba šteti, kar človek da. Rad imam tiste, ki meni darujejo, še rajši pa imam one, ki mi nudijo priložnost, da jim podarim.«

O dobrotvornosti rajnega papeža Pija XI. se je prepričal tudi ljubljanski škof dr. Gr. Rožman, ko je ob zadnjem sprejemu v Rimu poročal, da nameravam v Ljubljani sezidati potrebno novo bogoslovno semenišče, ki bo posvečeno slovenskemu misijonskemu škofu Baragu, in da se zbirajo po vsi škofiji prispevki v ta namen. Pri tej priliki je tudi sveti oče vročil v tuji valuti primeren znesek z opravičilom: »Saj bi več dal, ko bi mogel; papež nima bogastva.«

Tako je † poglavar sv. Cerkve Pij XI. vsekdar skušal po svoji moči besedo in nauk o potrebi dobrodelnosti podpreti s svojim svetlim pogledom.

Č.

Opat Janez s pridevkom »Mali« je zapisal tole resnico: Če hoče vojskovedja premagati in si osvojiti kako mesto, bo prebivalstvo najlaže ukrotil na ta način, da zapre vse dohode in dovoze do mesta in da odreže dotok vode. Prav tako je tudi z željami in strastmi, ki gnezdiijo v telesu: s postom in pritrgovanjem v jedi in pijači jih bomo premagali.

Neki samotar je večkrat bolehal in stalno hiral. Zgodilo se je pa, da se je čutil nato vse leto zdravega. Tedaj pa vzklikne: »Gospod, ali si name pobabil? Koliko časa me že nisi nič obiskal!«

*

Bogu ne moremo ničesar dati, česar že nima; mar mu je samo eno: naša ljubezen do Njega.

Jezus se prikaže po vstajenju Mariji

Slovenski nabožni pregovori

Ako bi se ljudje za nebesa tako pulili kakor se za denar, bi bila že davno premajhna. Ako Bog hoče, boš iz plevela stoteren sad žel.

Bil je Savel, pa je postal Pavel.

Bilo je obiskovalcev kakor pri božjem grobu.

Blagodat božja pada na zemljo.

Bog čuje nad svojci.

Bog daje lek in prelek.

Bog je rekel: Pomagaj si sam, in jaz ti bom pomagal.

Bog je toliko trpel za berača kakor za bogatina.

Bog je visoko, pa vidi daleč.

Bog je začetek in konec.

Bog ne plačuje vsako soboto.

Bog ne potrebuje spletene šibe, ampak hudobnega človeka, da nas tepe z njim.

Bog ne ostane nikomur nič dolžan.

Bog ne vleče nikogar za lase v nebesa.

Bog nikoli ne zamudi.

Bog zapre ena vrata, a odpre stotera.

Bogu ni dar iz vsake roke prijeten.

Bogu posojuje, kdor revežem daruje.

Boj se tega, ki rad prisega.

Bolje je biti pobožen pa ubožen, kakor pa hudoben pa premožen.

Bolje je pošteno umreti kakor sramotno živeti.

Božja je najjačja.

Brez Boga ni sreče doma.

Cerkve ne delajo zidi nego prsi.

Cerkveno je ognjeno, a sirotsko in občinsko, pekleno.

Če Bog hoče, tudi motovilo počí.

Če Bog roke ne stegne, vsi svetniki ne prikoledujejo.

Če kdo to, kar je sam dobil v dar, drugemu daruje, ima dvojno zasluženje pri Bogu.

Čez Boga ga ni moža.

Človek namerja, Bog naredi.

Človek sklepa, Bog sklene.

Delaj, kakor da bi večno živel, moli, kakor da bi jutri umrl.

Delo pridnih rok — blagoslovlja Bog.

Dober je strah, komu ga je Bog dal.

Dobra mera in vaga v nebesa pomaga.

Dobro storiti, pa ne okrog zvoniti.

Dokler je Bog in dobri prijatelji, se ničesar bati treba ni.

Kadar Bog mudi, nič ne zamudi.

Kadar nevarnost do vrha prikipi, božja pomoč več daleč ni (ali: že veselje se glasi).

Kakor ti Bogu, tako Bog tebi.

Kar Bog da, je slajši od meda.

Kar Bog da, tega vsi ljudje ne vzamejo.

Kar Bog naredi, vse prav stori.

Kar človek z eno roko deli, to mu Bog z drugo povračuje.

Kar je pravo, je tudi Bogu drago.

Kar se revežem da, nič v skrinji ne zmanjka.

Kar ubogemu daš, ti na žlici priraste.

Kar z neba prši, nikomur ne škoduje.

Kar svet ima zdaj skrito, bo enkrat vse očito.

„Potem se je (Jezus) prikazal več ko 500 bratom naenkrat.“ (I. Kor 15, 6.)

Filip Etter, državni predsednik Švice, vzoren katoličan, in njegova družina: pet sinov in pet hčerá (Glej notico: Naše slike!)

Kdor božjega daru ne spoštuje, tega šiba božja kaznuje.

Kdo bo za Bogom popravljaj!

Kdor dela brez božjega blagoslova, cepi mladiko na suho drevo.

Kdor dobroto izkaže, na svojo srečo kolo maže.

Kdor dobrote s hudim povračuje, ne uide maščevanju.

Kdor drugemu dobro stori, sebi spravlja.

Kdor gre na božjo pot, nič ne peša.

Kadar je sila najhujša, je pomoč božja najbližja.

Kdor ima božji strah, temu je lahko biti varuh.

Kdor mater tepe, mu roka usahne.

Kdor ne uboga, je brez Boga.

Kdor ni bolen, ni Bogu dovoljen.

Kdor ob nedeljah dela, težko umrje.

Kdor pomaga drugim iz nadlog, rad pomaga njemu tudi Bog.

Kdor rad kruh deli, se mu v roki množi.

Kdor se ne boji ljudi, se ne boji ni Boga.

Kdor se v petek veseli, tega v nedeljo žalost obleti.

Kdor kaj Bogu daruje, se mu vdeveteri.

Kdor slabo vest ima, ljudem se sam izda.

Kdor svojim staršem življenje greni, sam srečo pohodi, v nadloge drvi.

Kdor dobro dela, sebi spravlja.

Kdor starše ljubi in jih podpira, si nebesa odpira.

Kdor v Bogu živi, v Bogu umrje.

Kdor z Bogom začnjava, vse dokončava.

Kdor zatira stare običaje, ga zatira Bog.

Kjer Bog ne podpira, se podira.

Kjer ni mirnih ljudi, tam ni božjih otrok.

Kjer je Bog, tam ni nadlog.

Kjer ni sloga, tam ni Boga.

Kjer se dela vse nedelje, tam se sreča mimo pelje.

Kogar ima Bog rad, ga s križi obiskuje.

Kolikor časa so terice pri hiši, toliko časa gre Sv. Duh od hiše.

Kogar ima Bog rad, umrje mlad.

Komur Bog pomaga, temu pomagajo tudi vsi svetniki.

Komur Bog da moč, temu da tudi pomoč.

Komur Bog pomaga, vse preмага.

Komur Bog roko drži, izgubljen ni.

Komur molitve ni mar, naj gre na morje in postane brodar.

Ljudski glas — božji glas.

Miloščina smrti reši.

Na božjem blagoslovu je vse ležeče.

Nad vsako našo stopinjo čuje Bog.

Najbolje poje zvonček mirne vesti.

Najboljša luč je Bog.

Najsrečnejše ljudi — poštenje rodi.

Najhujše je, če Bog človeka kaznuje s človekom.

Nebeški vrtnar najbolje zaliva.

Neče Bog razen po pravici.

Ni sreče doma, kjer ni Boga.

Oponošen dar je črn pred Bogom.

Pobožen — v življenju ubožen, v Bogu bogat.

Ponižnost je Bogu in ljudem ljuba.

Resnica je nebeška rosa; da jo ohraniš, pripravi ji čisto posodo.

Solza pobožnemu ne pade na tla, v večnost puhti.

Sraga nedolžnosti se ne posuši, v nebesa puhti.

Srečen je zakon, če ga Bog zveže; če ga pa hudič, pa ni za nič.

Tistega ima Bog najrajši, ki ga takoj udari.

Tudi nadloga je od Boga.

Z Bogom drži in Bog bo s teboj.

Z Bogom začni vsako delo, pa bo dober tek imelo; z Bogom delo dokončaj, pa imaš tu že sveti raj!

Zdravnik ima zdravilo, Bog pa zdravje.

J. Šašelj.

Dve služkinji

(Jan Plestenjak. — Dalje.)

»Zame se ne boj!« je samozavestno povzela mati. Ko sta prihiteli do mostu v Hrastnico, sikne nekdo: »Viš jo tercijalko!« Iz gručice gizdalinskih pobalinov, okajenih z vzduhom posvetnosti, pade druga nesлана opazka:

»Kar škoda jo je, gorjanke!«

Francka je spoznala, da je vse to zaradi njenega traku in svetinjice in kar ponosna je bila, da je mogla koj po sprejemu v kongregacijo za Marijino čast prenesti zbadljive besede neotesancev. Pograbilo jo je, da bi jih krepko zavrnila; toda mati jo zadrži in potolaži rekoč:

»Nič ne maraj! Niso vredni, da bi se brigala zanje.«

»Mati so pa hudi!« se je ojunačil še nekdo iz družčine.

»Viš, taki so ljudje!« je zmajevala mati in si obrisala solzo, ki je morda visela že od trenutka srečanja pod njenim skrbnim očesom.

Tisto nedeljo je Domačejkar Francki prvič stisnil roko, zaokrenil obraz in skoraj jokaje izkolcal: »Francka, le poštena bodi.«

IV.

»Kako se pišeš,« je vprašal učitelj. Vstal je hribovski fantek. Čevlji so mu bili pre-majhni, hlače prekratke, srajca preozka, vse je podedeloval po svojem bratu.

»Draginja!« je izjecljal otrok.

»In ti?«

Bilo je skoraj še dete, izsušeno in izmalíčeno otroče.

»Lakota!« je komaj slišno spregovoril učenček iz samotne grape.

»Potem se pa nič ne čudim, da je tako. Družini Draginja in Lakota sta se razpasli po vsem svetu, pa si pomagaj,« je momljal stari-kavi učitelj sam sebi, kot bi ne imel učencev pred seboj in kot da bi govoril duhovom on-stran tega sveta.

Otroci so ga gledali in ga niso razumeli, kajti imeni: Draginja, Lakota nista zanje imeli nikakih skrivnosti.

Lovriček se je pa le zamislil. Čimbolj je mislil, tembolj ga je pretresalo. Lakota in Draginja mu nista bila po učiteljevi razlagi zgolj suhi imeni, občutil je v teh besedah nekaj več vsebine.

In je razodel očetu, se spovedal materi in tudi Francki ni zamolčal.

Oče se je zamislil, mati se je zresnila in tudi Francki je bilo nerodno pri srcu. Nekaj je slutila, pa ničesar razumela.

„Voščim vsem obilo velikonočnega blagoslova in želim lepih pirhov!“

»Draginja in lakota, to je šiba božja,« je razsodil oče in ošvignil z očmi svoje drobne, pa vendar plodne njive. Nekaj mu je stisnilo srce in nekaj skrbi podobnega mu je leglo v dušo.

Tisto poletje so zvezde svetile kot še nikoli, tisto poletje so čebele nosile in rojile kot še nikoli in tisto poletje je žito plenilo kot še nikoli in tisto poletje so se bali hribovci in ravanci za žito, za sadje, za zelje in peso kot še nikoli.

Domačejkarju se je sadje kar krivilo, žito se sklanjalo k tlom in zdelo se je, da se je blagoslov vidno razlil nad beraško domačijo.

»Bog nas obrani toče in nevihte: Oče naš...« so molili vsak večer, preden so se ulegli, in molili, preden so se zjutraj pritaknili jedi. To molitev so ponavljali pri kosilu, pri južini in še čez dan ob pogledu na bogato obložene hruške in jabolane in drobnice ob mejah.

Od Blegoša sem so se podile črne megle in se zgoščale v grozeče oblake. Zdaj in zdaj se je zablislilo in ošvignilo gozdove. Sonce je pripekalo in žgalo do živega. Živina je kar utrinjala in se otepala pred brenclji, ki so se zajedali v kožo in pili kri.

Domačejkarja je zazeblo. Strahotno se je zazrl proti Blegošu.

»Nič dobrega se ne obeta,« se je zgrozil v duši, oči so se mu pa razbegnile po njivicah in po sadju okrog bajte.

»Ubogi črvički!« je zavzdihnil ob misli, da bi toča utegnila uničiti še to.

Oblaki so brzeli kot plazovi, bliski so se utrinjali drug za drugim in votlo grmenje se je že spremenilo v odsekane treske.

»Bog se nas usmili!« je jeknil Domačejkar in pognal volička proti domu. Oblaki so že zagrnili sonce, blisk je oplazil planino, treščilo je, da sta vola odskočila.

»Bog in sveti križ božji!« se je pokrižal Domačejkar in nehote zdirjal za voli proti domu.

Spet je treščilo. Razčesniti je moralo pod planino smreko ali macesen, zadišalo je po smoli in žveplu.

Ni še prišel do doma, že se je vlila ploha.

»Samo Bog, da si doma,« je begala Tonca. V loncu je tlela žerjavica. V skrbi za moža je Tonca pozabila na to. Sedaj se je pa spomnila. Nalomila je cvetnonedeljskih šib in jih nametala v lonc, da se je blagoslovljeni dim razlezel po vsej hiši in tudi v nevihto.

Otroci so se prestrašeni motali okrog matere in niso vedeli, kaj naj počno.

»Molimo!« je ukazal oče in že s tem ukazom je hotel ustaviti nevihto.

»Bog nas reši toče... Oče naš... je plahutala molitev otrok, očetova in materina pa je ihtela.

Na njivice se je vsipala toča, klestila hlebčarje, presedovko, jakobčarko, tolkla na okna, kot bi izzivala.

»Bog nas reši...« je ječala molitev, ko so bile njivice že raztepene in ko je sadje že ležalo po tleh.

(Dalje.)

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

Samo svojemu vzvišenemu poklicu je živel rajni papež Pij XI. Ko so mu pred leti svetovali, naj si privošči nekoliko več odmora, je odgovoril: »Od tiste ure dalje, ko sem bil izvoljen za najvišjega pastirja, sem smatral, da je moje zasebno življenje skončano. Takrat sem se odločil, da hočem brez omejitve vse darovati svojemu od Boga mi poverjenemu poklicu. Zato bom vsa leta, ki mi jih božja Previdnost prisodi, žrtvoval svojemu poklicu.«

Teга junaškega sklepa se je sv. oče Pij XI. do zadnjega držal. Poročali smo že, kako hud napad srčne slabosti je preстал lani 24. novembra. Vse je že mislilo, da je prišla zadnja ura. Zato je zopet vsem sapo zaprlo, ko so ga videli 24 ur nato, kako je sprejel ogrske romarje in jih očetovsko nagovoril.

Ko je pred božičem ob otvoritvi papeške akademije † sveti oče imel začetni govor, ki je trajal celih 50 minut, je rekel njegov zasebni zdravnik dr. Milani: »To je čudovito! Zdrav-

niška znanost tega ne zna razložiti, da more imeti mož v takem (bolezenskem) stanju take nagovore!«

Volitev novega papeža je bila po smrti sv. očeta Pija XI. nastavljena 14 dni pozneje kot svoje čase. To pa je dosegel kardinal O'Connell, nadškof iz Bostona v Ameriki, ki je vsled daljave že dvakrat prišel prepozno v konklave. Ker je izrazil svojo nezadovoljnost, je sv. oče Pij XI. odredil, da se mora po smrti papeževi čakati do nove volitve 10 do 14 dni, največ pa 18 dni. Med sedaj živimi kardinali sta samo dva, ki sta to čast prejela še od Pija X., namreč kardinal O'Connell in kardinal-dekan Granito Pignatelli di Belmonte.

Verujem v sveto katoliško Cerkev... Sveta je Kristusova Cerkev: sveti so njeni nauki, napeljuje svoje ude k svetosti z najkrepkejšimi pripomočki, zlasti s svetimi zakramenti; žive v njej vedno svetniki, ki

njih svetost spričujejo tudi čudeži... Tako je mogel umrli papež Pij XI. za časa svojega pontifikata prišteti med blažene 496 oseb, med svetnike pa 34 blaženih.

Kaže, da se vrača verska strpnost v Mehiko. O božiču so imeli katoličani na čast Mariji v Guadelupi veliko svečanost z javno procesijo. Iz vse Amerike so prihiteli udeleženci s svojimi zastavami k tej verski manifestaciji, kateri se je pridružilo tudi praznovanje »Družbe svetega imena«. Pri tej priložnosti se je razvrstilo k obhajilni mizi 25.000 mož. Vse se je vršilo pod geslom: verska in narodna strpnost!

Verski spomenik Krištofu Kolumbu. Leta 1943 bodo Američani praznovali 450 letnico, odkar je Kolumb odkril Ameriko. Za to obletnico hočejo velikemu junaku postaviti spomenik. Nedavno se je mudil nadškof iz San Domingo pri predsedniku USA Rooseveltu, da se je posvetoval o posameznostih glede nameravanega spomenika, ki naj bi imel obliko velikanskega križa, ob vznožju pa kapelo za telesne ostanke Krištofa Kolumba. Predsednik Roosevelt je pomenljivo pristavil: »Ni boljšega temelja za stalno prijateljsko zvezo med severno in južno Ameriko — kot križ, ki stane od nje došla pravičnost in mir.«

Da bi se zlo zatrl. Katoličani v Kanadi so povzeli borbo zoper alkoholno kugo z novim pogonom. Za novo leto so poslali skupno pastirsko pismo kardinal iz Quebeca, nadškof iz Montreala in drugi škofje (16), ki v njem ugotavljajo, kako se je zadnje četrstoletje razpasla zloraba alkoholnih pijač, zato je potrebno, da se vsi verniki združijo in da vsak po svoje pripomore za streznjenje naroda. Predvsem prosijo škofje, naj se pri vzgoji mladine pazi zlasti na nevarnost alkohola.

Več ko sto novih katoliških župnij je ustanovil škof Szelazek v volinjski škofiji Luck, ki meji na Sovjetijo. Poljski časopisi so ob njegovi zlati maši, ki jo je nedavno opravil, o tem gorečem nadpastirju povedali tudi, da je za časa svojega službovanja v škofiji, ki je nekoč pripadala ruski carski državi, pripeljal večino ondornih prebivalcev v katoliško Cerkev. Svoj čas so jih po sili tirali v odpad, v pravoslavje. Neumornemu prizadevanju škofa Szelazeka se je posrečilo, da jih je večinoma pripeljal v pravo Cerkev Kristusovo in da je mogel ustanoviti 102 novi katol. župniji. Vse to je dosegel v 13 letih svojega škofovanja.

Strahoto in grdobijo bogokletja preganjajo tudi drugod. V nacionalni Španiji je izdal minister za notranje zadeve okrožnico na vse guvernerje s pozivom, naj z vso strogoštno nastopijo zoper bogokletno in zoper nenravno govorjenje. Prav tako je ukazano preganjati

one preklinjevalce, ki zlorablajo v kletev sveta imena. Da morajo knjigotržci in pa drugi trgovci odstraniti vse nenravne in proticerkvene knjige in tiskovine, je bilo že ukazano med prejšnjimi naredbami notranjega ministristva.

O verski obnovi na Portugalskem je izjavil voditelj katol. akademske zveze, Konstantin Varela Cid, nekemu angleškemu časnikarskemu poročevalcu med drugim tudi tole: »Kar tiče naše narodne obnove, je bistvenega pomena to, da nas vlada mož, ki gre vsak dan k svetemu obhajilu.«

Še vedno misijonska dežela. V Ameriki je še 65 milijonov ljudi, ki ne pripadajo nobeni veroizpovedi, so torej moderni pogani. 42 milijonov je pa takih, ki se prištevajo raznim verskim ločinam — so torej krivoverci. Katoličanov je nekako 22 milijonov. — Amerika je tedaj še vedno dežela misijonstva.

Vsa Nemčija je v cerkvenem oziru razdeljena v 8 cerkvenih okrožij ali provinc. Njim na čelu so nadškofje ali metropolitani. Vladajočih škofov je 21, pomožnih pa 23. Papežev zastopnik (nuncij) je naslovni nadškof Cezar Orsenigo.

Cerkvene province so 1. Dunaj. Nadškof je kardinal Božidar Innitzer. 2. Solnograd. Knez in nadškof Žiga Waitz. 3. Monakovo-Freising. Nadškof Mihael pl. Faulhaber, kardinal. 4. Freiburg. Nadškof Konrad Gröber. 5. Bamberg. Nadškof Jakob pl. Hauck. 6. Vratislava. Knez in nadškof Adolf Janez Bertram, kardinal. 7. Kolin. Nadškof Karel Jožef Schulte, kardinal. 8. Paderborn. Nadškof Gašper Klein.

Ko je padla Barcelona je izjavil beneški nadškof, kardinal Schuster, v neki pridigi med drugim: »S tem, da so osvobojena mesta Manresa, Montserrat in Barcelona, bo — tako upamo — končano mučeništvo slavne katoliške španske dežele. Le narodna vlada, ki se opira na nezlomljiva načela vere in krščanske npravnosti, ustreza duši španskega naroda in njegovega tisočletnega izročila.«

Edino sredstvo. Francoska Katol. akcija je razposlala vprašalne pole na tisoče svojih sodelavcev, kako bi se mogel komunizem premagati. Raziskava je dognala, da je treba predvsem okrepiti in razširiti krščanski tisk, da je treba osnovati učne in delovne krožke, da je treba skrbeti za krščansko obnovo zlasti med manj imovitimi sloji, in končno, da se mora socialna misel med kristjani pretvoriti povsod tudi v dejavnost.

Po 50 letih lajiške šole (brez verskega pouka) so v državi Argentini zopet vpeljali veronauk v ljudske šole. Kaj je vlado nagnilo, da se je odločila za pokristjanjenje šole? Za-

Ilostne skušnje šole brez Boga: »Spoštovanje do staršev in učiteljstva je bilo na tleh, mladi ljudje so se upirali dolžnosti pokorščine, niso priznavali cerkvene hierarhije (svetovlade), ne npravstvenih vrednot, brezverstvo se je širilo.« Vlada se je prepričala, da more samo verska vzgoja v duši otroka in mladoletnika ustvariti trajne npravstvene obveznosti... Te npravne primoranosti šola brez verstva ne more dati. Obnova npravstvene izomike se mora pričeti z obnovo šole...

Zlo je treba v kali zatreti. Tako je n. pr. storila angleška vlada, ki je na pritisk katoliških organizacij prepovedala uvoz nenravnih in veri sovražnih listov, knjig, slik, kakor tudi spisov in tiskovin, ki proslavljajo zločince ali pospešujejo zlo. Na temelju nove carinske nredbe je bilo prepovedanih 72 takih ameriških listov.

Če bi se povsod tako odločno nastopalo, bi kmalu vsahnila gnojna povodenj, ki okužuje svet.

Množice za Kristusa pridobiti... Pri cerkvi sv. Srca Jezusovega v Trstu so ustanovili »Zvezo za spreobrnjenje nevernih množic.« Ustanova se imenuje »Le lampade viventi« — žive svetilke —. Namen ima, organizirati množice vernega ljudstva, da bodo pridobivale množico nevernih za Kristusa.

To združenje bo — kakor videti — pomozna sila KA.

Satanske načrte snujejo ruski brezbožneži. Dasi so doživeli že mnogo polomij in bodo tudi iz Španije njih rdeči zastopniki in pomočniki kmalu iztirani, si vendarle izmišljajo nove naklepe. Zdaj so sklenili sestaviti himno, ki naj bi veljala kot svetovna pesem za propagando brezboštva. Besedilo nameravajo razširiti v 46 jezikih. — Pa bo ob takih črnih namerah še vedno kdo spraševal, čemu pa kongresi Kristusa Kralja!

★

V znamenju Kristusa Kralja. V novoletnem voščilu je ljubljanski škof dr. Gr. Rožman dejal, da naj poteče to leto v delu za izgraditev Katoliške akcije. S tem delom bomo najboljše služili Bogu in svojemu narodu. K temu delu naj nas navduši in vzpodbudi tudi mednarodni kongres Kristusa Kralja, ki bo sredi poletja v Ljubljani.

Ta svetovni kongres prireja mednarodno združenje, znano pod imenom »Regnum Christi« — »kraljestvo Kristusovo«.

Čemu tega treba? — vprašuje še vedno ta in oni, ki se še ni potrudil, da bi se seznanil s cilji in nameni tega združenja. Na to vprašanje smo brali krepak odgovor tajništva ob novem letu v »Slovincu«:

»Krščanski svet! Ali ne vidiš, kaj se godi pred tvojimi očmi?... Kaj takega svet še ni

doživel, kar doživljamo mi... V deželi s 160 milijoni ljudi je Bog tako rekoč izgnan, cerkve porušene, duhovniki preganjani, postreljeni, pomorjeni. In to stanje že traja 20 let... Pa to grozno preganjanje verstva se ne omejuje samo na Rusijo. Načrt brezbožnih in satanskih sovjetov je bil tako narejen, da naj bi povodenj brezboštva preplavila ves svet. Ta načrt so že skušali izvesti v Mehiki, v rdeči Španiji, sovjeti so imeli deloma zamreženo Francijo in Češkoslovaško.

Ob teh neronskih poskusih so se zdramili tudi katoličani. In zato, da bi se verniki vseh deželá strnili v skupno obrambo verskih svetinj, v obrambo kraljestva Kristusovega na zemlji, so se jeli prirejati kongresi Kristusa Kralja. Tak mednarodni kongres bo konec julija tudi pri nas, v središču Slovenije.

Kongres hoče torej spopolniti, kar je že doseženega in do popolnosti izpeljati odpor zoper brezboštvo, zoper novo poganstvo in zoper vsako nekrščanstvo.

Svetovni kongres bo združil v Ljubljani najboljše in najveljavnejše zastopnike vseh katoliških deželá, ki se bodo resno in temeljito posvetovali, kaj storiti v teh hudih časih, da se vera v Boga ohrani, da človeštvo in njega krščanska kultura ne propade.

Kje najdete višji in plemenitejši cilj na svetu, ki more dobre ljudi združiti in navdušiti!

Ljubljana še ni imela take priložnosti, pa je morda spet izlepa ne bo imela, da bi se tako pred svetom uveljavila, kakor se lahko zdaj. Zaslovela bo po vsem katoliškem svetu. Zato pa mora skrbeti, da se tej vzvišeni nalogi častno odzove.

Sporod kongresa

Priprave za VI. mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani, ki bo v dneh od 25. do 30. julija 1939., so že toliko napredovale, da moremo sporočiti vsaj glavne točke programa, ki vsem slovesnim dnevom dajejo nekak okvir:

25. julija ob 8 zvečer bo v stolnici slovesen začetek kongresa s primernimi molitvami in nagovorom: Kristus na prelomu časov (govori kanonik dr. Mack, Luksemburg).

26. julija: ob 7 zjutraj v stolnici pontifikalna sv. maša z nagovorom predsednika, ljubljanskega škofa dr. Rožmana. Od 9—12 dopoldne in od 3—6 popoldne zborovanja mednarodnih udeležencev. Zborovanja bodo obravnavala vprašanje »Delo za krščansko obnovo, njegovo bistvo, namen in sredstva.« Zvečer posebni sestanki raznih mednarodnih katoliških organizacij in gibanj.

27. julija: ob 7 zjutraj službe božje po mestnih cerkvah z nagovori v raznih jezikih.

Od 9—12 in od 3—6 zborovanja: Nravna obnova (Kako vzgojiti novo, Kristusovo mladino? Kaj zahteva evangelij od javnega življenja?). Zvečer sestanki kakor prejšnji dan.

28. julija: ob 7 službe božje kakor prejšnji dan. Od 9—12 in od 3—6 zborovanja, ki obravnavajo vprašanja: Laik v Cerkvi in njegov apostolat. Zvečer ob 6 slovesen sprejem papeževega legata. Pokloni škofov, vdanostna izjava sv. očetu. Zvečer ob 8 slovesen pričetek javnega dela kongresa z nagovorom papeževega legata, zastopnikov oblasti, zastopnikov posameznih narodnosti.

29. julija: Ob 7 slovesna služba božja za otroke s skupnim sv. obhajilom. Ob 9 pontifikalna sv. maša na prostem. Ob 4 javno zborovanje s poročili o sklepih in resolucijah študijskega dela kongresa. Nagovori v raznih jezikih: »Kristus in stiska časa«. Ob 8 po cerkvah pridige v raznih jezikih, nato na stadionu verska prireditev (misterij).

30. julija: Ob 9 na stadionu pontifikalna služba božja z nagovori škofov v raznih jezikih. Ob 3 na stadionu poklonitev narodov Kristusu, Kralju miru.

Za mejami. Svetogorske slovesnosti za 400-letnico božje poti, so določene takole: 15. aprila bodo blagoslovili veličastne orgle, slikana okna in novi portal. — Prvo majniško nedeljo bo veliko romanje iz Gorice na Sveto goro. — V nedeljo, 11. jun., bodo verniki okoliških dveh župnij — solkanske in grgarske — prenesli v procesiji milostno sliko Matere božje v goriško stolnico, kjer se bodo vrstile ves teden razne verske vaje. V soboto popoldne nato (17. junija) bodo zopet prenesli Marijino sliko na Sv. goro, kjer bo v nedeljo, 18. junija, glavna svečanost 400-letnice. Veliko sveto mašo bo opravil eden izmed kardinalov.

Spremembe: Fr. Črni goj, župnik v Kamnjah na Vipavskem, je na lastno prošnjo imenovan za župnika v Kozani v Brdih. — Za župn. upravnika v Otaležu je prišel Anton Pilat, kaplan iz Solkana. Msgr. Peter Mozetič v Ločniku (ki spada sedaj pod dekanijo Biljan), je postal častni dekan in nadžupnik. — Ivan Bregant je imenovan za upravitelja Fojane v Brdih. — Za kaplana v Trnovem pri Bistrici je imenovan Zvonko Perkan, trnovski rojak; dosedanji trnovski kaplan Milan Grlj je postavljen za ekspozita v Harijah.

»Zgodaj je končal, a izpolnil je veliko število let« — rajni Pavle Lorenci, ki je bil pokopan 19. februarja t. l. v Prevaljah. Vzore vzvišenih misli, krščanske značajnosti in zgledega življenja pošilja Bog tudi v naše vrste. Tak je bil rajni Pavle, ki se je rodil l. 1919. v Črni. Ni mu bilo dano, da bi bil postal duhov-

nik, kar je tako srčno želel, zato se je pa uveljavljal na polju katoliškega apostolata, dokler ga dobri Bog ni poklical. Zbiral je mlade fante okrog sebe, pa jih je z besedo in zgledom vodil k Bogu. Ko je skončal dveletno kmetijsko šolo, se je oprijel dela v katoliških organizacijah v Prevaljah, zlasti v vodstvu fantovskih odsekov. Žal, da mu je nemila smrt pretrgala nit življenja tako kmalu. Ob odprtem grobu se je z ganljivim govorom poslovil od njega domači g. župnik, v imenu katoliških organizacij g. Ivan Lebič, cerkveni pevci so pa svojemu tovarišu zapeli resne žalostinke. N. p. v m.!

Zagorje na Notranjskem. V dneh od 29. jan. do 5. febr. 1939 je vabil misijonski zvon v s cvetjem okrašeno župnijsko cerkev naše vernike, ki so se odzvali polnoštevilno in vneto poslušali pretresljive in jedrnate govore dveh misijonarjev. Nevarnost je bila, da ljudski misijon ne bo popoln, ker je misijonski vodja med delom obolel; toda poprijel je gospod tovariš, ki je imel vsak dan tri cerkvene govore, pomagali so pri spovedovanju sosodni duhovniki tako, da se je vse srečno izteklo. Odzvali so se tudi zastarani grešniki. Misijonski sklep je bil zato tembolj presrčen in zadovoljiv. 2000 vernikov se je razvrstilo v sklepni procesiji in sledilo Jezusu v sv. R. Telesu med glasnim petjem. Bog blagoslovi vse dobre sklepe. Slava Kristusu Kralju!

Za svetništvo † škofa Friderika Baraga. Iz daljšega dopisa ge. G. povzamemo tole: Z veseljem pozdravljamo, da bo družba sv. Mohorja oskrbela molitvenik škofa Baraga; kajti v naši družini in drugod se že nad 50 let časti Baraga kot svet mož in svetniški duhovnik. Rajna mati je nas otroke rada priporočala temu škofu in nas učila, da smo se nanj obračali tudi mi. Nad otroško posteljo je visela velika njegova slika. Mati nam je nanj kazaje razlagala: »Ta gospod je že gotovo svetnik v nebesih; pa proglasili ga bodo pozneje, ko mene že ne bo več na zemlji. Vi pa boste to še dočakali.« Odkod to zaupanje, nismo nikoli spraševali. Priporočam se pa † Baragu v vseh zadevah. Kar ga prosim, sem uslišana. (Gospod M. bi gotovo umrl, a smo ga izročili v varstvo Baragu, da ga mora ohraniti. Bili smo uslišani.)

Dostavim, da bomo srečni, ko se bo dvignilo Baragovo semenišče v Ljubljani. To bo lep spomenik Baragov med rojaki, pa tudi nova pobuda, da se bomo še bolj zavzeli za Baragovo svetništvo.

Lavantinska škofija. V kapucinskem samostanu v Celju je v nedeljo, 26. febr., umrl o. Robert Torgler, prefekt domačega dijaškega konvikta. V Celju je služboval 15 let. Skrbnemu vzgojitelju in vzorniku dobrodelnosti večno plačilo!

Svetovni kongregacijski dan. Iz osrednjega vodstva Marijinih družb v Rimu je izšla želja, naj bi kongregacije vsega katoliškega sveta izbrale eno nedeljo meseca maja (najbolje drugo) kot svetovni kongregacijski dan. Največje zveze Severne Amerike, Brazilijske in dr. so z navdušenjem pozdravile to misel in obetale svoje sodelovanje.

Kaj hoče ta naprava?

Kongregacijski dan bodi dan medsebojne pomoči. Vsi kongreganisti (kongreganistkinje) smo bratje in sestre, vojščaki v armadi Kristusovi, vzorne čete pod Marijinim vodstvom. Kot taki se moramo medsebojno podpirati. Najzdatnejše sredstvo za pomoč je molitev, sveto obhajilo. Skupno obhajilo vseh, ki so pod zastavo Marijino, za skupne zadeve kongregacij ima najboljšo zagotovilo, da bo uslišano. Vihar molitve iz milijonov src bo izprosil milost in blagoslov iz neba za naše kongregacije. Koliko je kongregacij, ki se čutijo osamljene in ločene; mnogo jih je, ki imajo težave in ovire na zunaj in znotraj. Vse naj čutijo vsaj nekaj blagoslova od tega skupnega molitvenega dne.

Svetovni kongregacijski dan bodi dan navdušenja za nas vse. Ogreti se hočemo za večji razmah našega občestva in v duhu zreti tudi čez meje naše dežele na ogromno armado Marijinih viteзов in Marijinih otrok. V predavanjih, akademijah, podobah naj se kaže, kako daleč sega delovanje Mar. kongregacij.

Navdušiti se moramo za vrednote lastnih kongregacij, ki jih uvaža sveta Cerkev, priporočajo in podpirajo vsi škofje in duhovniki. Mar. družbe opravljajo odlično službo kot pomožne čete Katol. akcije. Pa tudi v članih kongregacije naj se budi živa zavest, da spadajo med elito katoliške Cerkve, saj goje globoko Marijino češčenje, saj širijo, utrjujejo cerkvenega duha, izvršujejo apostolsko službo, saj se darujejo kot dobri otroci nebeški Materi in Devici.

Svetovni kongregacijski dan bodi dan razgibanosti. Nobena družba naj ne bo brez življenja, brez apostolskega, brez resnega dela za samoposvečenje. Mar. družba naj ne bo zgolj zapisnik članov ali članic. Obnovimo voljo, da hočemo biti elitna, vzorna četa Marijina. Začnimo pri pogostnem sv. obhajilu, apostolstvu!

Živimo v času, ko se framasonstvo in njemu uslužbeno časopisje na vse kriplje prizadeva, da bi se svet razkristjanil. Nasprotstvo proti Cerkvi narašča tu in tam. Pridobivajmo mi duše za Kristusa! Bodimo zvesti delavci v službi sv. Cerkve, vneti člani Katol. akcije.

Če to ni mogočna armada...! Do 31. dec. lanskega leta je bilo priglašeni glavni rimski Marijini kongregaciji (Prima Primaria) 66.131 Mar. družb. Najbolj se širijo kongregacije v Braziliji — lani 182 novih — in v Združenih državah Sev. Amerike; lanski porast za 362 novih družb. Močno napredujejo družbe Marijine na Poljskem, kjer je bilo lani nanovo ustanovljenih 83 družb. Brez napredka ni nobene dežele, kjer žive katoličani.

Šmartno pri Kranju. Dne 6. januarja t. l. je umrla v Zgor. Bitnjo Mara Gorjanc. Tiha, skromna, ponižna in zgledno pobožna, vzorna družbenica, res prava Marijina hči. Živela je samo za dom in cerkev. Edino veselje in razvedrilo ji je bilo prepevati v čast božjo in Marijino na cerkvenem koru. Ker je bila Jezusu všeč, jo je vzel v šolo trpljenja in jo po dolgi bolezni vso očiščeno vzel k Sebi na praznik Svojega Razglašenja, staro komaj 19 let. Naj bi njen svetli zgled privabil dekleta, da bi posvetila svojo mladost Božu v službi nebeške Matere.

Rajna Mara naj pa izprosi sestram po Mariji odločno in neomajno voljo, da ostanejo zveste obljubi ob sprejemu in tako srečno dosepejo do cilja.

Svibno. Ker »besede mičejo, zgledi pa vlečejo«, naj za zgled in v posnemanje navedemo nekaj potez iz življenja dobre kongreganistkinje † Martinčič Alojzije. Najlepše izrazimo njene vrline, če rečemo kratko: Živela je le za Boga in za bližnjega. 20 let je bila v službovanju pri † župniku Petru Koprivcu. Ko je prišla bolezen pod krov, je znala streči in potrpeti kot prava usmiljena sestra. V svoji sobici je imela podobo Brezmadežne, kjer je iskala pomoči v molitvi. Med odsotnostjo iz domače župnije svibenjske — je vestno vsako leto pošiljala posvečenje. K sv. obhajilu je hodila 2 leti vsak dan — razen v bolezni. Mnogo se je zanimala za misijone. Nosila se je vsekdar skromno in dostojno, nikdar gizdavo, saj je bila tudi članica III. reda sv. Frančiška. Umrli je tri mesece po pogrebu svojega službodajalca † župnika Koprivca. Njeno truplo počiva ob Marijinem svetišču na Brezjah.

Dol pri Hrastniku. Od 20.—24. februarja smo imele matere in žene duhovne vaje pod vodstvom misijonarja Janka Beleta iz Celja, ki je imel dva stanovska govora vsak dan. Začetek je kazal bolj pičlo udeležbo, proti koncu jih je pa bilo že 200, ki so po večini pristopile tudi skupno k sv. obhajilu. — Ob sklepu je bilo še praznovanje godu domačega župnika z nastopom malih otrok, ki so prinesli šopke cvetja za vezilo. — Za naprej pa prosimo, da bi nalili sreče iz vira duhovnih vaj tudi našim fantom in možem. Nekateri bi bili gotovo iz srca hvaležni, kot smo me matere in žene.

Ob duhovnih vajah

*Pogled je Tvoj tako svetel,
prepoln tolažbe in milin!
Pogled je moj tako teman,
kot skrival bi zločin!
Pogleda tega ne vzdržim,
kam naj pred njim zbežim?
Odvezo, dobri Bog, mi daj —
in v srcu mojem spel bo raj!*

*Ko dušo tare žgoč spomin,
kako hudo sem Te žalila
in večkrat čisto zatajila,
ne slišim ptičic žvrgolenja,
ne drobnih valčkov žuborenja.*

*Ko prideš k meni, Jezus moj,
sam raj razpet je nad menoj.
Vsi ptički sladko žvrgolijo
in drobni valčki žuborijo.*

*Ostani v meni, Jezus moj,
saj srečna vsa sem — le s Teboj!*

*Marija Zalosti se je sklonila,
ko sveže cvetje je dobila;
in ljubko se je nasmehnila,
tolažbo v dušo mi je vlila.
Zdaj nisi več Kraljica žalosti,
zdaj si Kraljica mojih radosti.*

Albina Zakrajšek.

Duhovne vaje za dekleta bodo v Domu Device mogočne od 13. do 17. maja. Pričetek prvi dan ob šestih zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. Oskrbnina 100 din. Vodijo čč. gg. misijonarji sv. Vincencija Pavelskega.

Za tovarniške delavke pa bodo dvodnevne duhovne vaje o binkoštnih praznikih. Začetek 27. maja ob osmih zvečer, sklep 30. maja tako zgodaj zjutraj, da bodo mogle priti pravočasno na delo, Oskrbnina 80 din. — Prijave: Predstojništvo Lichtenurnovega zavoda, Ljubljana, Ambrožev trg 8.

Sreča, mir. Kolikorkrat sem brala v »Bogoljubu« kako priporočilo zaprtih duhovnih vaj, vselej sem želela, da bi tudi jaz mogla biti deležna te sreče. Končno se mi je to hrepenenje le uresničilo. Udeležila sem se jih pri Sv. Jožefu nad Celjem v začetku februarja. Res je, kar sem slišala ali brala o nepopisni sreči in notranjem miru, ki ga človek uživa po dobro opravljenih duhovnih vajah. Res je, kar je zapisal † papež Pij XI.: »Duhovne vaje so čudovita šola vzgoje; v tej šoli se vežba razum za pravo mišljenje, se krepi volja, se krotijo strasti, se budi veselje za zveličavno delo, se povzpne duša do prvotnega plemstva.«

Tudi jaz priporočam, da bi se vsa dekleta Marijinih družb naužile dušnega miru v oddeljenih duhovnih vajah, kjer se človek zresni, kjer temeljito poravna preteklo življenje.

Rajni sveti oče Pij XI. takole priporoča duh, vaje »Silno želimo, da bi se duh. vaje udomačile in da bi se ustanovilo in preleporazvilo čim več domov duhovnih vaj — teh visokih šol katoliškega življenja!«

NAŠE SLIKE

Omenjali smo že (v »Bogoljubu«), da ima Švica v osebi Filipa Etterja, odličnega katoliškega moža za predsednika. — Etter je oče številne družine: 5 sinov in 5 hčerá. Naša slika ga kaže v sredi med njim. Kako sodi predsednik Švice o vzgoji mladine, naj pričajo naslednje besede iz govora, ki ga je imel oni dan po radiju. Ko je poudaril, kako važno je, da se nauči mlad človek delati, kajti le narod, ki slovi po svoji delavnosti, po vrednosti svojih izdelkov, uživa ugled — je dostavil prevažne vzgojne besede:

»Človek pa ne živi le od kruha, marveč tudi od vzorov. Mladina mora trdno verovati v Boga, ki nam je dal te vzore in pokazal pot, kako jih doseči: dal nam je zapovedi... Če se pokorimo zapovedim in glasu svoje vesti, smo v resnici svobodni. Drugače se svoboda spači v svojevoljnost, v suženjstvo nizkotnim naagonom... Po taki poti propade tudi najmočnejši narod, še prej pa posamezniki v razuzdanosti in mehkužnosti.

Mladina naj ve, da brez truda, brez samoopovedi in žrtev ne more ničesar doseči ne posameznik ne narod. Na zemlji ni raja in ga ne bo; največja sreča je le v tem, da zvesto spolnujemo svoje dolžnosti...«

Mladenkam posebej je spregovoril predsednik Etter:

»Draga mladenke! Vas čaka posebno lepa in častna naloga. Ve boste nekoč žene in matere. Dobre matere so največja sreča za narod. V dobri materi je vtelešena moč in veličina narodova: ljubezen, zvestoba, požrtvovalnost in pripravljenost za vse dobro. Dobra mati deluje v svojih skrbno vzgojenih otrocih daleč preko groba — iz stoletja v stoletje. Zato se, draga dekleta, že zdaj pripravljajte, da boste res vzorne matere. Učite se, da boste skrbne gosposdinje in srčno izobražene žene!«

PROŠNJE IN ZAHVALE.

E. M. z R. se priporoča † misijonskemu škofu Ign. Knobleharju in sv. Judi Tadeju za pomoč v težki pravdni zadevi. — Fr. Kr. se zahvaljuje Materi božji in sv. Tereziji D. J. za večkrat uslišane prošnje in srečno vrnitev sina od vojakov. — E. M. R. se priporoča priprošnji rajnega misijonarja Knobleharja in sv. Judi Tadeju v mučnem položaju in težki pravdni zadevi.

Msgr. Vinko Vodopivec, župnik v Krombergu pri Gorici, se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J. in sv. Boscu za pomoč v zelo zapleteni zadevi vojne odškodnine, ki se je srečno rešila.

Pojdite k Jožefu! Spisal Jožef M. Seigerschmid, župnik. — Izdal »Glasnik presv. Srca J.«, Ljubljana. Zrinskih c. 9. — 1939. — Dobi se tudi v Jug. knjigarni v Ljubljani.

Češčenje sv. Jožefa napreduje obenem s češčenjem Marijinim. To je naravno. Odlika, ki je bila dana samo prečisti Devici Mariji, da je postala Mati božja, je zajela tudi svetega očaka Jožefa, ko mu je božja Previdnost prepustila v varstvo prečisto Devico, kot čistemu in deviskemu ženinu, v varstvo pa tudi Sina božjega kot skrbnemu redniku in krušnemu očetu.

Prav in koristno je, da se tudi mi čimbolj ogrejemo za češčenje sv. rednika Jezusovega in si naklonimo njega mogočno priprošnje. To češčenje bo brez dvoma močno pospeševala knjižica »Pojdite k Jožefu!« — Ima mnogo priporočljivega: Pisana je v lahkem jeziku; obravnava kreposti sv. Jožefa na podlagi naslovov iz litanij, ki so sestavljene njemu na čast; ima 51 sličic iz življenja njegovega, ki so posnete po bakrorezih iz l. 1692. Knjižica stane samo 10 din, vezana pa 15.

Pisati knjigo o sv. Jožefu — ni lahko, ko vemo kako malo govori o njem Sv. pismo; saj je res, kar pravi pisatelj: »Rodil se je v ponižnosti, živel v ponižnosti, umrl v ponižnosti.« Vendar se je znal pisatelj spretno vtopiti v vse, kar nam poroča o Jožefu božja beseda, ustno izročilo in kar so napisali častilci o sv. ženinu D. Marije.

Če prezremo nekatere jezikovne pogoške, stvarne netočnosti, nekatere manj srečno izbrane zglede, moramo pričakovati, da bo knjižica s hvaležnostjo sprejeta in dosegla svoj namen.

Naša župnija. Življenje s Cerkvijo po župniji. S 35 sličicami in začetnimi črkami v slikah. Ljubljana 1939. Založba »Božjih vrelcev«. Cistercijanski samostan v Stični. (II. zvezek liturgične knjižnice: Živimo s Cerkvijo.) Sestavil Janez Oražem. — Cena broš. 24 din, vezanemu izvodu pa 32 din. Dobi se tudi v Jug. knjigarni v Ljubljani.

Živimo s Cerkvijo! To se pravi: Udeležujemo se v teku cerkvenega leta milosti, ki nam jih je Jezus zaslužil s svojim življenjem, trpljenjem, smrtjo in vstajenjem, pa nam jih deli zlasti v sv. zakramentih in v sveti daritvi, ki je središče krščanskih svetih časov: cerkvenega leta.

Cerkveno leto mora že otrok v krščanski družini doživljati, v domači hiši pred očmi imeti. Temu se mora pa seveda pridružiti življenje s Cerkvijo po župniji. To hoče pospeševati tudi gori omenjena knjiga.

Kako lepo je urejeno v katoliški Cerkvi, ki skrbi, da se vsi važnejši dogodki iz našega odrešenja leto za letom razvrste pred našimi očmi. V ta namen nam služijo nedelje, Gospodovi, Marijini in prazniki svetnikov. Marija in sveti božji nam kažejo, kako je treba z milostjo sodelovati, kako je treba Kristusa vzljubiti in se z njegovo milostjo po njem oblikovati.

Knjiga »Naša župnija« nas poučuje o virih milosti, o zakramentih, in kaže, kako se čimdalje bolj združevati s Kristusom. V drugem delu pa nas uvaža v umevanje cerkvenega leta in posameznih svetih časov, da jih bomo mogli bolje doživljati, da bomo v tem spoznanju imeli več duhovnega užitka in veselja, da jih bomo uporabljali v spolnitet duhovnega življenja.

Uvajanje v cerkveno liturgijo (bogosluzje) je izreden pomoček za to, da se nam življenje s Cerkvijo priljubi, da se okoristimo z zakladi duhovne matere: Cerkve. Liturgični molitveniki, ki jih čimdalje bolj uporabljamo tudi že pri nas, kakor tudi gori omenjena nova knjiga, imajo namen povezati

naše življenje z življenjem svete Cerkve in s Kristusom, ki je glava skrivnostnega telesa — Cerkve.

Uredništvu poslane knjige. »Na morišče«. Zgodovinski roman iz časa francoske prekucije. Nemški spisal J. Spillmann dr. J. z naslovom »Za življenje kraljice« (v treh delih). Priredil R. Bednarik. 1938. Gorizia. Soc. ed. Sigma. — »Pratika« za navadno leto 1939. (V isti založbi.)

ODGOVORI

A. L. Pr.: Prosim, da bi nam v »Bogoljubu« pojasnili pomen odpustkov, in koliko se mora moliti v namen sv. očeta — za popolne odpustke? (Po knjigah se za eno in isto pobožnost navajajo različne zahteve.) — Ali sme za odpustke eden moliti naprej, drugi pa odgovarjati?

Te stvari smo v »Bogoljubu« že pojasnjevali. Ker se vsako leto oglašajo novi naročniki in se marsikaj hitro pozabi, odgovarjamo na zgorajšnje vprašanje kratko takole:

Za greh mora biti Bogu zadoščen. Vsi vemo, da se pri spovedi odpuščajo večne kazni, ki smo jih s smrtnimi grehi zaslužili, in vsaj nekaj časnih kazni. Te pa izbrisujemo s prostovoljnimi pokorili, z udeležbo pri sv. maši in drugimi dobrimi deli. Sveta Cerkev nam pa kot dobra duhovna mati pomaže pri tem na ta način, da nam pod gotovimi pogoji naklanja iz svojega zaklada večje ali manjše odpustke, t. j. odpuščenje časnih kazni, ki bi drugače morali zanje zadoščevati v vicah. — Sv. Cerkev v zadoščenje za naše grehe obrača zadostilna dela Jezusova, ki so neskončne vrednosti, in zadostilna dela Marije Device in svetnikov, ki so storili več, kot je zahtevala božja pravica.

Oblast, deliti odpustke, je sv. Cerkev prejela od Jezusa Kristusa, ki je rekel apostolu Petru: »Karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih.« (Mt 16, 15.)

Z odpustki se odpuščajo seveda samo časne kazni za grehe, ki so že odpuščeni. Kdor je v smrtnem grehu, odpustkov ne more biti deležen.

Koliko naj se moli, če je zapisano pri pogojih za popolni odpustek: »molitev po namenu sv. očeta!«

Če molitev ni določena posebej, si jo vsak sam izbere. Zadosti se pa temu namenu, če kdo odmoli en Očenaš, Zdrava Marija in Čast bodi. (S. Poenit. 20. sept. 1933.)

Razlika v knjigah je nastala vsled tega, ker je bila poprej (pred letom 1933) navada, da smo v ta namen odmolili petkrat Oče naš itd., pa se je to število tudi v knjige, natisnjene pred l. 1933., sprejelo. (Pomote v poznejših izdajah niso izključene.)

Za porcijunkulke in druge odpustke, ki se dobe »tolikokrat kolikorokrat« se običe dotična cerkev, je treba vselej odmoliti vsaj šestkrat Oče naš, Zdrava Marija, Čast bodi. (Can. 934, § 1, 2.)

Molitev za odpustke je veljavna, če jo kdo opravi sam, ali pa vsaj izmenoma z drugimi skupaj, ali pa vsaj v duhu spremlja drugega, ki glasno moli. (Can. 934, § 3.)

Kaj vsebuje odpustek n. pr. 300 dni, 1 leto, itd.; koliko je to našega časa?

Take odpustke imenujemo nepopolne. Z njimi se odpusti le nekaj časnih kazni za greh. Če je rečeno, da se dobi za kakšno pobožnost, molitev, versko vajo odpustek ene kvadrage (40 dni) ali sto in več dni, enega leta itd., je treba razumeti tako: Cerkev hoče odpustiti toliko časnih kazni, kolikor bi se jih nam odpustilo, če bi po starih cerkvenih določilih delali pokoro 40 dni, sto dni, eno leto itd.

VSEBINA: Članki: Pij XII. (A. C.) — Jezusovo vstajenje in sugestija. (J. Šimenc.) — Zakon - svetišče. (A. C.) — Organizacija v K. A. (Prof. Al. Strupl.) — Na očetov klic. IV. Ne, naš ne bo tožil... (J. Langerholz.) — Papež Pij XI. — in Karitas. (A. C.) — Slovenski nábožni pregovori. (J. Sašelj.) — Listek: Dve služkinji. (J. Plestenjak.) Pesmi: Marija ob Križu. (M. Brenčič.) Velikonočno jutro. (J. Rohotnikov.) Kristus Kralj. (M. Elizabeta.) Sreča duh. val. (Albina Zakrajšek.) — Iz življenja Cerkve: Mar. družina. — Razno. — Dobre knjige. — Odgovori in dr. Osem slik v bakrotisku. Na ovitku: Slika uršulinske cerkve Sv. Trojice v Ljubljani.

Cena »Bogoljubu«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Nemčiji 2 Rm; v Italiji 10 Lir, v Češko-slovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubu« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubu« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za april 1939.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu Piju XI.: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Verska vzgoja otrok. | Z nacionalizmom ogroženo krščanstvo v Indiji.
Mesečni zavetnik: Sv. Jurij, mučenec (24.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno čiščenje sv. Rešnjega Telesa		
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija	
1	Sobota	Venancij, škof	Kongres Kristusua Kralja v Ljublj.	Košica	Gomilsko
2	Nedelja	Cvetna. Franč. P.	Posvetitev družin Sreca Jezus.	Sv. Trojica nad C.	Reka
3	Poned.	Rihard, škof	Da bi vsi opravili velikon. spoved	Preddvor	Konjice
4	Torek	Izidor, škof, ces. uč.	Širitelji pobožnosti Sreca Jezus.	Nemška Loka	"
5	Sreda	Vincencij, Fer.	Spreobrnjenje zakrk. grešnikov	Dobrépolje	"
6	Četrtek	Veliki četrtek	Da bi močno cenili sv. obhajllo	Leskovic	Prihova
7	Petek	† Veliki petek	Zahvala za odrešenje	Zaplana	"
8	Sobota	† Velika Sobota	Premišljevanje Krist. trpljenja	Nova Stifca	Čadram
9	Nedelja	Velika noč	Mir med narodi	Brezje	Čadram
10	Poned.	Velikonočni poned.	Verska poglobitev kat. društev	Podbrezje	Loče
11	Torek	Leon I. p., c. uč.	Novi papež in njegovi nameni	Blagovica	"
12	Sreda	Julij, papež	Naša Katoliška akcija	Blejska Dobrava	Sv. Kunig. n. Poh.
13	Četrtek	Hermenegild	Opravljanje sv. ure	Vrhpolje	Spitalič
14	Petek	Valerijan in tov.	Oni, ki so v bližnji greš. prilož.	Sv. Lenart	Zreče
15	Sobota	Helena, kraljica	Delavci in delavke po tovarnah	Ljublj. rakovnik	"
16	Nedelja	1. povelikon. Bela	Prvoobhajanci in birmanci	Primsko p. Kranju	Ziče
17	Poned.	Rudolf, mučenec	Odprava kletvine	Motnik	Skomarje
18	Torek	Apolonij, mučenec	Svetost krščanskega zakona	Spodnji log	Stranice
19	Sreda	Leon IX., papež	Naši izseljenci in preseljenci	St. Jurij pri Gros.	Kebelj
20	Četrtek	Mareelin, škof	Pokorščina škofom	Ihan	Sv. Jernej p. L.
21	Petek	Anzelm, ces. uč.	Verska vzgoja v šolah	Dobrníč	Velika Nedelja
22	Sobota	Soter in Kaj.	Da se mladina obvaruje pohujš.	Gorje'	"
23	Nedelja	2. povelikon. Vojteh	Posvečevanje Gospodovega dne	Smihel, Ub. šol. ss.	Ormož
24	Poned.	Jurij, mučenec	Apostolstvo mož in fantov	Stara Loka	Ormož, bolnišnica
25	Torek	Marko, evang.	Vzgoja gorečih apostolov	Cerkije ob Krki	Središće
26	Sreda	Varstvo sv. Jožefa	Zaupanje v sv. Jožefa	Podgrad	Sv. Miklavž pri O.
27	Četrtek	Peter Kanizij, c. uč.	Verska poglobitev izobražencev	Nevlje	Svetljin
28	Petek	Pavel od Križa	Redovni in misijonski poklici	Catež ob Savi	Sv. Tomaž pri Orm.
29	Sobota	Robert, opat	Blagoslov na polju. Dobra letina	St. Jurij p. Kum.	Sv. Bolfenk nad K.
30	Nedelja	3. povelik. Katarina	Bolniki. Ta mesec umrl	Stari trg pri Ložu	Sv. Lenart p. V. N.

Odpustki za april 1939.

1. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kake nabožne vaje na č. Breznadežni, da nekoliko zadostujejo za njej storjena razlajenja in molijo p. n. sv. o.

2. Nedelja, prva v m.; evetna. Čl. r. v. br. trije p. o.; 1. če v br. c. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izpost. sv. R. T. P. o.: 1. onim, ki nosijo višnjevi škapulir; 2. čl. br. sv. S. J. — V. o. danes in vsak dan velikega tedna.

4. Torek. Sv. Benedikt Pil. P. o. istim kakor 23. dan. 5. Sreda, prva v m. Sv. Julijana. P. o.: 1. vsem, ki opravijo kake nabožne vaje na č. sv. Jožefu, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.; 2. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.

6. Četrtek, prvi v m., veliki. P. o.: 1. vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih postajnih cerkv; glej opombo zdočaj; 2. tistim, ki danes eno uro molijo ali premišljujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil najsv. Zakrament; 3. onim, ki nosijo višnjevi škapulir; 4. čl. br. sv. Družine. Kakor za vse odpustke, velja tudi za odpustke velik. tedna, da se morejo sv. z. prejeti v vsej osmini. Dalje p. o. čl. br. sv. R. T. kakor večeraj.

7. Veliki petek. Kdor danes pop. od 3 naprej ali jutri do 11 dop. Zal. M. b. vsaj pol ure dela družinsko z molitvijo ali premišljevanjem, dobi p. o. isti dan, ko opravi velikonočno spoved in prejme sv. obh. P. o.: 1. tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; 2. tistim, ki danes ali jutri obiščejo božji grob in molijo p. n. sv. o. 8. Velika sobota. P. o. tretjerednikom, če ponove svoje obljube ta dan ali pa prvo nedeljo po tem, če so danes postavno zadržani.

9. Velika noč. P. o.: 1. vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih postajnih cerkv; gl. opombo zdočaj; 2. čl. r. v. br. v katerikoli cerkvi; 3. čl. škapulirske br. karmelske M. b. v br. ali žup. c.; 4. čl. br.

N. Lj. G. v br. c.; 5. onim, ki nosijo višnjevi škapulir; 6. čl. družbe kršč. družin; 7. čl. br. sv. Družine; 8. istim kakor 23. dan. — V. o.

16. Nedelja. P. o. tretjerednikom, če ponove svoje obljube ta dan.

23. Nedelja. Bl. Egidij Asiški. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

24. Ponedeljek. Sv. Fidel. P. o. istim kakor večeraj.

26. Sreda. M. b. dobrega sveta. P. o. čl. družbe sv. Petra Klav., če molijo za razširjenje sv. vere in p. n. sv. o.

28. Petek. Bl. Lukezij. P. o. istim kakor 23. dan.

29. Sobota. Ustanovni dan družbe sv. Petra Klav. P. o. istim kakor 26. dan.

30. Nedelja, zadnja v m. Varstvo sv. Jožefa. Bl. Lukezij. P. o. 1. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo sv. r. v.; 2. čl. družbe kršč. družin; 3. čl. br. sv. Družine; 4. čl. škap. br. karmelske M. b.; istim kakor 23. dan (dvakrat).

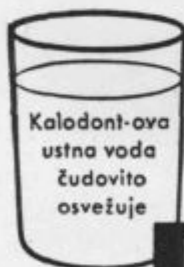
Opomba glede odpustkov. Odpustke rimskih postajnih cerkv morejo dobiti: 1. tretjeredniki v redovni cerkvi; 2. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.; 3. čl. br. sv. S. J. v br. c.; mesto obiska br. c. jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; 4. čl. br. pred. S. Mar. v br. c.; 5. čl. r. v. br. v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih; če jih ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikokrat, kakor da jih je pet; 6. čl. Marij. družbe v jezuitski cerkvi; kjer te ni, v katerikoli cerkvi, če odmolijo 7-krat Oče naš in 7-krat Zdrava Marija p. n. sv. o.; 7. oni, ki nosijo višnjevi škapulir; 8. čl. br. za duše v v. v. br. ali žup. c.

Da se odpustki dobe, se poleg navedenih pogojev zahteva le še prejem sv. z. in molitev p. n. sv. o. Kdor vse to izpolni, ima iste odpustke, kakor če bi obiskal prave postajne cerkve v Rimu.

Rešite
svoje zobe!

Ukrenite rajši danes kot jutri, kar je potrebno, da preprečite nevarni zobni kamen: uporabljajte Sargov Kalodont! „Dvakrat na dan Sargov Kalodont“ -- to ohrani Vaše zobe zdrave. Pomislite: v Jugoslaviji vsebuje samo Sargov Kalodont znanstveno priznani sulforicinoleat proti zobnemu kamnu.

SARGOV

KALODONT

Proti
zobnemu
kamnu

PONOVI TE SE TUDI VI!

19

48322-646
Deški čevlji iz gumijs, praktični za šolarje, ki hodijo daleč v šolo. Za telovadbo v šoli in izven nje. Podloženi so s toplo flanelasto podlogo.

59

2405-6532
Polzaprti čevlji iz črne-ga diftina, z angleško peto in okrasnim jezikom. Služili Vam bodo dobro za vsako priliko.

79

3425-66121
Okusni čevlji na trakove, iz finega črnega boksa, z usnjenim podplatom in polvisoko peto. Dobro se prilagode nogi in se lahko nosijo k vsaki sukni ali kostimu. Izdelujemo jih v črni in rjavi barvi.

39

2851-64605
Najbolj zahtevani deški čevlji iz finega laka, s špango in močnimi usnjenimi podplati.

59

2425-6536
V teh čevljih udobnega kroja se bo Vaša noga počutila prosto. Izdelani so iz črnega diftina z apartnim okrasom iz laka.

79

1937-48822
Glejte! Elegantni čevlji za uradnika, trgovca in obrtnika. Dostopni vsakemu šepu in trpežni. Narejeni iz boksa, z usnjenimi in neraztrgljivimi podplati.

59

5891-64853
Lepi deški polčevlji iz laka, z okrasnim jezikom čez rist. St. 23-26 Din 49.-, St. 27-30 Din 69.-, St. 31-34 Din 79.-.

79

0675-46197
Ženski čevlji s široko špango čez rist, usnjenimi podplati, nizko peto. Udobna oblika in nizka peta bosta obvarovala Vašo nogo.

99

5727-64627
Trpežni in udobni moški čevlji iz boksa, tubaste oblike, z usnjenimi podplati in usnjeno peto.

59

6922-44609
Okusni in močni deški čevlji iz močnega boksa, z usnjenimi podplati in usnjeno peto. St. 35-38 Din 79.-.

99

1875-66133
Lahki čevlji, narejeni iz dobrega laka. Na licu okrašeni s paspulom in umetkom iz kačje kože. Polvisoka peta jih dela udobne.

149

9629-67757
Elegantni športni čevlji iz najfinejšega boksa, delani po angleškem modelu, s krilnimi kopicami, okrašeni z luknjicami, z dvojnimi usnjenimi podplatom in široko peto. Spadajo v kategorijo naših najboljših čevljev »Naš ponos«.

2625-66650
Gospa, ti-le elegantni čevlji so za Vas. Narejeni iz finega rjavega boksa, okusno okrašeni s krokojem in s polvisoko peto.

Bata